Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

● În acest număr ● În paginile ● În acest număr ● În paginile ● În acest număr ● În paginile ● În acest număr

SERILE „SCÎNTEII TINERETULUI"

REPORTAJUL NOSTRU DE LA PRIMA EDIŢIE

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII, SERIA II
NR. 5489
6 PAGINI – 25 BANI
JOI
12 IANUARIE 1967

CUM SPORIM „CARATELE" METALULUI

În sarcina macaralei, un snop de țevi din cea mai proaspătă „recoltă" a anului

După un prim contact cu părerile specialiștilor din producție în legătură cu căile ce trebuie urmate pentru traducerea în viață a indicațiilor cuprinse în cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU la Plenara C.C. al P.C.R. din 21—23 decembrie 1966, privind economisirea și valorificarea superioară a metalului, continuăm dezbaterea prin rubrica de față, care va cuprinde intervenții ale unor specialiști de înaltă calificare, oameni de știință, profesori și conferențiari universitari, anchete ale redactorilor noștri la rindul proiectanților, siderurgiștilor și constructorilor de mașini.

În numărul de astăzi publicăm convorbirea avută zilele trecute cu tovarășul conf. dr. ing. I. Tripșa, directorul I.C.E.M.

Ce acțiune considerați că trebuie să stea la baza eforturilor sectoarelor de concepție și producție pentru creșterea eficienței economice a folosirii oțelului?

— Realizarea și folosirea unor oțeluri cu rezistențe sporite — iată una dintre căile sigure spre economisirea și valorificarea metalului. Tehnica actuală dispune de resurse încă nefolosite pentru crearea și producerea unor oțeluri cu rezistențe mari.

Un monocristal de oțel poate ajunge la o rezistență de rupere de 1 000 kg/mmp, performanță obținută de cîțiva ani în laboratoare. Ei bine, pe plan mondial nu se folosește nici 10 la sută din această rezistență teoretică, pe care o poate avea oțelul și specialiștii din urine și institutele metalurgice din lumea întreagă pun la punct tot mai multe mijloace pentru ca această rezervă să fie folosită din ce în ce mai mult. Prin diferite tratamente termice, rezistența oțelului poate crește pînă la 15—16 la sută, prin aliere — pînă la 20—30 la sută, iar prin aliere și tratament termomecanic pînă la 40

Convorbire realizată de ing. ARTUR IOAN

(Continuare în pag. a V-a)

Conf. dr. ing. **IOSIF TRIPȘA**, directorul Institutului de cercetări metalurgice propune:

- **Creșterea gradului de utilizare al rezistențelor oțelului.**
- **O pondere din ce în ce mai ridicată a tablelor în construcția de mașini.**
- **Instalații complexe pe fluxurile de laminare.**
- **Activizarea aplicării rezultatelor cercetării în producție.**
- **Întîlniri nemijlocite între cercetători și beneficiari.**

OPINII

MODERN ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL LICEAL

Nevoia de a instrui și educa multilateral tînăra generație, de a realiza acest proces în pas cu progresul contemporan, face ca mijloacele de care dispune școala să fie revăzute permanent în spirit critic, puse de acord cu noile cuceriri și cerințe ale epocii. Așadar, e nevoie de modernizare. Pe această temă am discutat cu tovarăși profesori ai Liceului „Ion Slavici" din Arad.

— Mai întîi ar trebui să vedem ce se înțelege prin noțiunea de modernizare — ne spune tovarășul TEOFIL MATEȘ, profesor de fizică. Pentru că, în numele acestei modernizări ni se prezintă uneori mijloace și metode de mult introduse în învățămînt, verificate ca fiind corespunzătoare. Am să mă folosesc de un singur exemplu. De un an sau doi s-au creat în cîteva licee clase experimentale de fizică și matematică în care elevii cu aplicații deosebite pentru aceste științe învață după o programă modificată, care permite pregătirea lor specializată. Dar de ce trebuie să mai facem asemenea experiențe cînd în alte țări procedeul se aplică cu **succes de mulți ani**, existînd nu numai clase cu asemenea profil, dar și școli specializate?

Părerea mea este **că modernizarea trebuie să înceapă de la optica după care este organizat învățămîntul liceal.** În condițiile progresului actual, studiile liceale trebuie să ofere tînărului atît baza unei culturi generale cît și un volum însemnat de cunoștințe care îi vor fi necesare în viitoarea profesie. Or, în asemenea condiții,

MARIETA VIDRAȘCU

(Continuare în pag. a II-a)

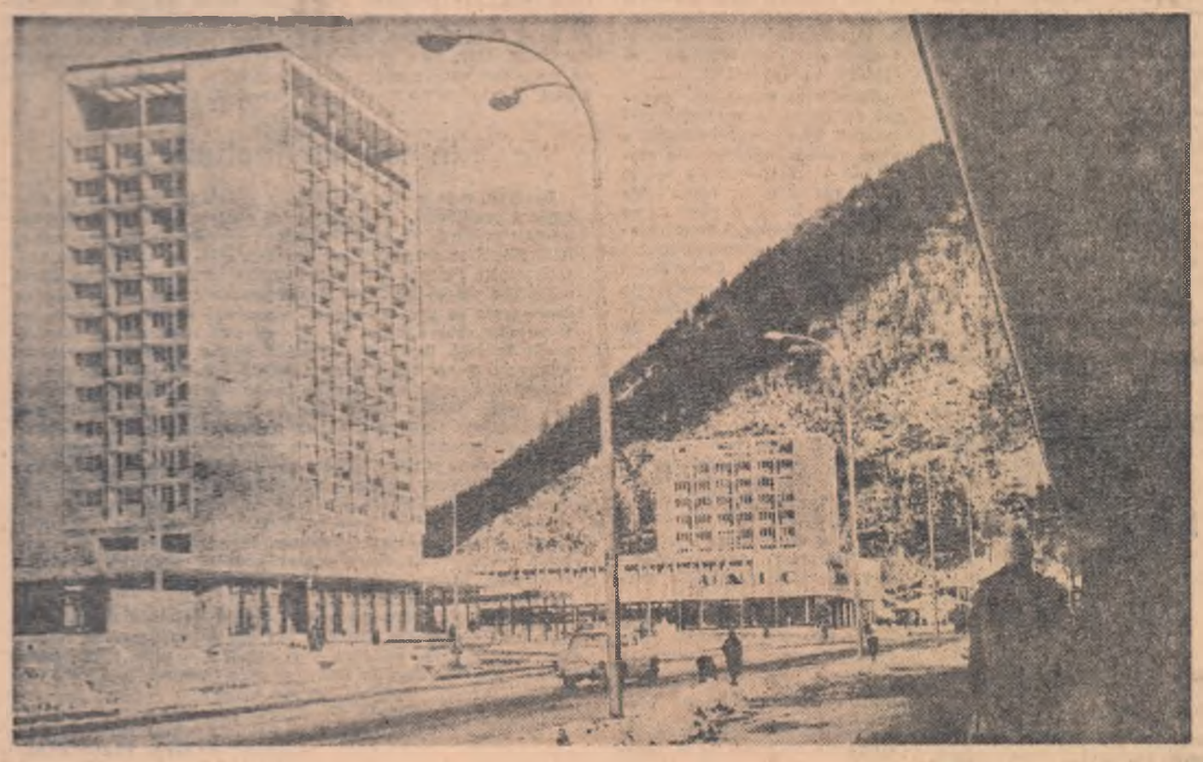

Zile de iarnă la Piatra Neamț

AZI LA RUBRICA NOASTRĂ

PRO ȘI CONTRA

ECOURI LA ARTICOLUL

„I. T. B.-UL SE JUSTIFICĂ"

Răspund:

- **GRIGORE PEREANU, director tehnic în Direcția generală automobile, tractoare și rulmenți, din Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini.**
- **ALEX. IOSIF, arhitect șef adjunct al orașului București.**
- **GHEORGHE SAPOȘNIC, inginer-șef al Întreprinderii „Victoria".**

Citiți în pag. a II-a

CADRAN

IPO-CRI-TUL

Acestui mare iubitor de oameni, care este în interiorul operei G. Călinescu, îi plăcea deseori masca mizantropului, fugind fizic din calea oamenilor pentru a-și apropia prin lupa măritoare și obiectivă a moralistului, sufletele lor. Altruismul său, optimismul său cuceritor este evident și-n-tr-una dintre credințele sale de dată recentă. Întrebat, el, omul de rigoare clasicistă, care dintre caractere e în curs de dispariție, în primul rînd, în lumea socialistă a răspuns categoric: ipocritul. Avea toate motivele s-o facă. Dispărînd strîmba alcătuire socială care nu e altfel decît ipocrizie generală urcînd din bază și pînă în vîrful piramidei, dispărînd logodnicul ei, politicianismul veros, cel cu momelele și șoselele, sămînța aceasta imorală cade pe un teren ce-l refuză. Dacă a dispărut ipocritul ca tip social, ipocrizia mai poate fi întîlnită pe ici pe colo. Adresa ei este mai ales acolo unde se poate obține pe nemuncite un profit. Registrul ipocriziei este încăpător. Începe deseori cu servilismul (de pe ultima treaptă a amfiteatrului studentul pușcaș de notă aleargă înainte de semnalul de recreație, ajutînd lectora să-și îmbrace paltonul: „nu mă poate uita pînă la examen". După examen, basta, uită și de banalul bună ziua), continuă în familie cu sedința (prelungită de mai multe romuri), și de regulă termină cu divorțul: „pirita m-a înșelat, onorată curte" (deși împricinata oftă seară de seară la fotografia celui care cîndva îi fusese logodnic ce o adora și acum era în obișnuitul său crailic). Terenul social al ipocritului a dispărut, a mai rămas umbra lui inertă în faptul moral unde încă nu toate lecțiunile înseamnă și infracțiune penală. Căci ipo-

V. ARACHELIAN

(Continuare în pag. a V-a)

ALTE COLECTIVE DE MUNCĂ ÎȘI IAU ANGAJAMENTE PENTRU ÎNDEPLINIREA CU SUCCES A SARCINILOR DE PLAN PE 1967:

Oră de aplicații practice la Liceul agricol din Valea Călugărească — podgoria Dealul Mare

INIȚIATIVA CREATOARE ÎN ACȚIUNE

S. M. T. CUZA VODĂ - REGIUNEA BUCUREȘTI

Pentru a da viață sarcinilor sporite ce le revin în acest an, mecanizatorii, inginerii și tehnicienii de la S.M.T. Cuza Vodă, regiunea București, s-au angajat, cu prilejul dezbaterii cifrelor de plan, să-și concentreze toate forțele în direcția depășirii producțiilor medii planificate la hectar pentru anul 1967 în toate cooperativele agricole de producție deservite cu:

- **100 kg la grîu;**
- **300 kg. la porumb;**
- **150 kg la floarea-soarelui;**
- **2 000 kg la sfecla de zahăr.**

Pentru realizarea acestor producții, întregul colectiv de mecanizatori s-a angajat să execute lucrări de cea mai bună calitate, aplicînd întregul complex de măsuri agrotehnice. Se va realiza, de asemenea, un grad mai înalt de mecanizare a lucrărilor la principalele culturi, după cum urmează:

- **la cultura grîului — sută la sută;**
- **la semănatul și întreținerea porumbului — integral iar la recoltat — 30 la sută;**
- **la floarea-soarelui — 90 la sută;**
- **la sfecla de zahăr — 90 la sută.**

Prin reducerea costurilor pentru reparații, a cheltuielilor administrative și a consumului de carburanți se vor

(Continuare în pag. a V-a)

DEPOUL DE LOCOMOTIVE C. F. R. - CRAIOVA

Colectivul Depoului de locomotive C.F.R. Craiova a examinat temeinic posibilitățile de a realiza și depăși sarcinile de plan pe acest an la toți indicatorii. Îndreptîndu-și atenția asupra rezervelor interne existente în cadrul depoului, ceferiștii de aici s-au angajat să depășească prevederile planului pe anul 1967 cu:

- **0,5 la sută la producția globală, corespunzînd unui spor de 56 570 280 tone brute km transportate în cele mai bune condiții de siguranță a circulației;**
- **1,5 la sută la productivitatea muncii.**

(Continuare în pag. a V-a)

O dispută pe care o „suportă" călătorul...

Nu mai constituie, desigur, pentru nimeni o noutate faptul că transportul de persoane în comun în orașul București nu merge... chiar pe roate. Nu este vorba numai de zilele excepționale în care intemperiile îngreunează deplasarea autobuzelor, troleibuzelor, tramvaielor (de altfel nici n-am prea avut parte în ultimii ani de asemenea zile „grele"), ci de acele dereglări care, ca în orice oraș modern, nu pot fi socotite și admise drept întîmplări normale.

Dorind să discutăm deschis, fără reticențe cauzele care — de atîta vreme — fac să nu se simtă schimbările așteptate, în activitatea I.T.B., am publicat în numărul nostru din 5 ianuarie cuvîntul tovarășului Ion Marcoci, inginer-șef al acestei întreprinderi. I.T.B.-ul viza în același timp drept coautori la „strangulările" circulației o serie de alte întreprinderi și instituții.

Așa cum am promis, continuînd dezbaterea noastră — „pro și contra" — ne-am adresat tuturor acelora la care se referă conducerea I.T.B.

PRO ȘI CONTRA

De ce se „împiedică" transporturile?

I.T.B.-ul se justifică ...DAR ARE DREPTATE?

Tovarășul GRIGORE PEREANU, director tehnic în Direcția generală automobile, tractoare și rulmenți, din Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini.

— *În cuvîntul I.T.B.-ului, ministerul din care faceți parte a fost cel mai sever vizat. Se vorbea, printre altele, despre calitatea necorespunzătoare, ieftină, a unor autobuze fabricate la Uzina „Tudor Vladimirescu".*

— *Se poate. Adevărul este că în ultimii ani, conducerea I.T.B. a cumpărat doar 4 autobuze „T. V.". Nu știm de unde au aflat că nu sînt bune. De cînd n-am mai colaborat cu dînșii s-au produs multe îmbunătățiri la autobuzul despre care vorbim.*

— *S-ar putea să se răspundă că, de vină, este tocmai calitatea despre care discutăm.*

— *Nu vreau să laud autobuzele. Nu spun că sînt excelente. Mai întîi pentru că sînt de medie capacitate, iar Bucureștiul are nevoie de vehicule mari. Conducerea I.T.B. după părerea mea, face însă o foarte mare greșeală fiindcă, în ceea ce privește autobuzul produs la noi nu colaborează îndeaproape cu M.I.C.M. Față de troleibuze tovarășii au avut altă atitudine și rezultatele au fost satisfăcătoare. Aș vrea să adaug că neîncrederea tovarășilor de la I.T.B. în autobuzul „T. V." s-a manifestat și printr-o slabă îngrijire a parcului de mașini. Luați legătura, de pildă cu Întreprinderea de transporturi orășenești — Ploiești — căreia i-au livrat dînșii o parte dintre aceste autobuze — să aflați în ce stare le-au trimis...*

— *Tot în răspunsul său, I.T.B. se plînge că, deși insistă de mulți ani, M.I.C.M. n-a luat măsura creării autobuzului de mare capacitate, indispensabil în condițiile renunțării la tramvaie. Care este răspunsul dv?*

— *Răspunsul îl știe I.T.B.-ul. Necesarul de astfel de autobuze, anual, este de circa 200. Deocamdată este nerentabil să producem astfel de mașini — creînd o fabrică cu tehnologia necesară completă. De aceea, M.I.C.M. a dat aviz favorabil I.T.B.-ului să aducă din import autobuze de mare capacitate, pînă în 1969, cînd va începe fabricația lor și în țara noastră. Deși au avut această aprobare, au importat tot mașini de capacitate mică.*

— *Există, de asemenea, plîngeri privind producția pieselor pentru ferodo-uri, ștergătoare de parbriz, oglinzi retrovizoare etc.*

— *În anii care vor urma vom construi o fabrică de garnituri pentru frîne și etanșare. Pînă atunci ne gospodărim ca și pînă acum, condiția fiind să ne purtăm, într-adevăr, ca niște buni gospodari, să facem educația mecanicilor și șoferilor noștri să îngrijească mașinile. În ceea ce privește lamelele de cauciuc pentru fabricarea ștergătoarelor de parbriz ele sînt, într-adevăr, de calitate slabă, ca și oglinzile retrovizoare. Aceste piese sînt produse de două întreprinderi de industrie locală (Întreprinderea „Victoria", str. Izvor, și Cooperativa „Metalica") ambele aparținînd Sfatului popular al orașului București, de care depinde și I.T.B.-ul.*

Post-scriptum: *Discuția cu tovarășul director tehnic n-a mai putut continua, fiind chemat urgent. S-a innodat însă, firesc, cu alți tovarăși, specialiști de la aceeași Direcție, care — exprimînd și numeroase critici la adresa I.T.B. — n-au uitat să menționeze și o serie de carențe de principiu sau de amănunt privind grija M.I.C.M. față de îmbunătățirile calitative ale autobuzului „T.V." „Cu un singur tip de motor, cel fabricat la „Steagul roșu"-Brașov, se spunea, nu se pot rezolva toate problemele dotării auto". „Călătorul are dreptate, trebuie să ne gîndim și să acționăm în favoarea îmbunătățirii transporturilor zilnice. Pentru anul 1966 „invenția" autobuzului prelungit, cu burduf ca un pîntece căzut, nu este o laudă". Etc.*

Lăsîndu-i să mediteze, am pornit mai departe.

Principial, edilii răspund bine. Dar practic?

Tovarășul ALEX. IOSIF, arhitect șef adjunct al orașului București, ne-a oferit, drept răspuns, următorul text scris:

Cu siguranță că unele trasee și unele profile transversale existente în rețeaua stradală a orașului pot și creează dificultăți în buna organizare a transportului în comun. Acest fenomen se observă în cea mai mare parte a orașelor cu un ritm susținut de dezvoltare și cu o motorizare în creștere. În aceste orașe, în cele mai multe cazuri, restructurarea arterelor de circulație existente nu se poate realiza, — din motive economice, evacuări de familii — în ritmul și în etapele de construcție a noilor cartiere.

Aceasta nu înseamnă că problema nu este cunoscută și studiată de organele competente din sfatul popular.

Astfel:

— *Construcția pasajului denivelat de la Casa Scînteii, prin care se realizează o a doua legătură, prin Șos. Kiseleff, a cartierului Jiului cu centrul orașului, va descongestiona Șoseaua București Noi, Calea Griviței și B-dul 1 Mai și transportul în această zonă se va îmbunătăți foarte mult.*

Precizăm că proiectarea acestui pasaj a început în anul 1964, execuția urmează să înceapă în acest an, astfel ca la sfîrșitul anului 1968 — începutul anului 1969, să fie dat în folosință.

De asemenea legătura cartierului Titan (Baia Albă) cu orașul a fost înscrisă în agenda problemelor importante ale orașului încă din anul 1963, cînd s-a început proiectarea străpungerii Est-Vest și a cărei execuție urmează să înceapă în 1967—1968.

Elaborarea planului general de trafic, a studiului circulației în centrul orașului a unui număr însemnat de studii de circulații locale — în parte realizate, în parte înscrise în planul acestui an — înființarea Comisiei de circulație a S.P.O.B., condusă de un vicepreședinte al Comitetului executiv, arată permanenta preocupare a Comitetului executiv pentru rezolvarea în bune condiții a problemei circulației în București.

Realizarea unor lucrări importante ca pasajul denivelat de la Casa Scînteii și străpungerea Est-Vest, care necesită investiții mari, demolarea a cîteva mii de apartamente, importante lucrări edilitare, sînt probleme care nu pot fi rezolvate la nivelul secțiunii de Arhitectură și Sistematizare, așa cum apare din precizările conducerii I.T.B.

Proiectele și etapizarea realizării lor, discutate cu toate organele centrale competente, au fost introduse în planul de investiții al S.P.O.B. din acest cincinal, în etapizarea și în ritmurile de execuție în care se poate trece la aceste demolări.

Nota redacției: Desigur, potrivit dreptului de opinie, răspunsul oferit de tovarășul arhitect Alex. Iosif, trebuie apreciat ca atare. Sînt însă, dincolo de acesta, unele observații care credem că merită să fie notate. Discutînd cu alți tovarăși, unii chiar din conducerea S.P.O.B., ni s-a spus că, de fapt, discuțiile despre îmbunătățirea transportului se poartă în presă mai de mult datorită... plăcerii ziariștilor de a găsi subiecte „la modă" (expresiile nu ne aparțin, sînt autentice). Ne socotim datori să consemnăm și aceste păreri întrucît, după opinia noastră, nu pot avea, fiind menținute, decît un efect atrofiator, înșelător, care nu va duce la schimbările așteptate de toată lumea în activitatea I.T.B. Desele sesizări ale cetățenilor par minore unor tovarăși de la S.P.O.B. Discutînd despre faptul că, de pildă, s-a lucrat fără pic de perspectivă la trasarea străzii principale a cartierului Pajura-Jiului, deși era cîmp gol, tovarășii spuneau că publicul și ziariștii nu pot „pricepe" considerațiile „inalte" care au dus la proiectarea și la apariția fel încît abia pot trece două vehicule unul pe lîngă altul. În minunata dialog era o legătură directă, pe lîngă Casa Scînteii, sînteți de acord. Dar, ne întrebăm ca gospodar este acela care, știind că realizarea unei asemenea artere se va face abia în 8—10 ani, lasă atîta vreme un cartier întreg legat cu orașul doar printr-o... alee? N-are drept cetățeanul — deși nespecialist — să-și pună astfel de întrebări? N-are el dreptul să pretindă de la edilii orașului mai multă atenție, mai multă înțelegere a propriilor greutăți?

Citiți și judecați acest spirit de colaborare...

Tovarășul GHEORGHE SAPOȘNIC, inginer-șef al Întreprinderii „Victoria".

Ne-am adresat, de curiozitate, și conducerii uneia dintre cele două întreprinderi de industrie locală despre care ni s-a spus că sînt coautoare la „strangularea" circulației — Întreprinderea „Victoria", care, spuneau tovarășii de la M.I.C.M., produce lamelele pentru ștergătoarele de parbriz. L-am găsit în birou pe tovarășul director adjunct.

— *Noi fabricăm astfel de piese? Exclus! ne-a declarat dînsul. Să-l întrebăm pe tovarășul inginer șef.*

— *Nuuu, nu fabricăm! a venit și răspunsul inițial al tovarășului Sapoșnic.*

— *Totuși...*

— *Să întrebăm serviciul producție.*

— *Noi? (tot un tovarăș inginer). Parcă am făcut cîndva niște lamele. Să întrebăm în atelier (telefon). Da, domnule, fabricăm și încă de cîțiva ani. Reperul 16. Dar ce-i cu ele?*

— *Se spune că sînt proaste...*

— *Cine spune? (patru întrebări dintr-o dată).*

— *Fabrica, Ministerul, șoferii...*

— *Așa? Iată răspunsul nostru: noi sîntem industrie locală. Noi nu facem studiul tehnic asupra produselor noastre. Nouă ce ni se comandă, aia producem. În cazul acesta ei (Fabrica „T.V.") au venit cu matrița, ei au indicat compoziția chimică, noi am turnat. Nu știm dacă sînt bune sau nu, nici la ce folosesc aceste lamele. Dar, de vreme ce le-am executat, e clar că sînt bune. Au fost cîndva niște cuci obiecții, comunicate direct secției producătoare, s-au rezolvat. Sînt sincer mirat că se dă vina pe noi!* (tovarășul inginer-șef).

In loc de încheiere

Desigur, este greu să tragem o concluzie. Punerea în discuție a problemei, argumentele și contraargumentele oferite, ne dau credința că în strădaniile ce se depun pentru îmbunătățirea transportului bucureștean sînt, ca să spunem așa, încă multe rezerve nefolosite. Nu se poate aștepta ca unele schimbări să se producă „peste noapte". Este vorba însă ca acolo unde se pot lua măsuri imediate, acestea să se ia într-adevăr. Am adăuga, la cele ce sînt cuprinse în răspunsurile de față, faptul că, de pildă, Sfatul popular al orașului București poate ajuta foarte mult I.T.B.-ul într-o problemă importantă: șoferii. Numai pe taximetre lucrează, spre exemplu, peste 700 de șoferi care au vechimea corespunzătoare angajării pe autobuze, ca să nu mai vorbim de numărul mare de asemenea șoferi cu experiență care lucrează pe autocamioane și alte vehicole ale S.P.O.B. Subscriind la ideea gospodăririi mai realiste a utilajelor, la îndrumarea mai eficientă pe care trebuie s-o facă cei peste 400 de controlori ai I.T.B. (și care nu prea se VĂD!), la întărirea disciplinei în muncă a itebiștilor, susținem, în egală măsură, și o mai bună utilizare de către Sfatul popular a mîinii de lucru calificate, îndrumarea ei spre acest sector de mare importanță.

Punem punct, deocamdată, discuției deschise convinși că, toți cei sesizați, vor gîndi și vor lua măsurile ce se impun. Cît despre grija pe care vor trebui s-o aibă organizațiile U.T.C. pentru educația tinerilor care lucrează la I.T.B., răspunsul, amplu, într-un număr viitor.

Anchetă realizată de
EUGEN FLORESCU

E frig, dar bine!

● ECOURI ● ECOURI

FIȘA DE PONTAJ A REPORTERULUI

Reporterii, corespondenții regionali, corespondenții voluntari au semnat cu regularitate la rubrica „Fișa de pontaj a reporterului", sau mai bine-zis au fost prezenți.

Azi la „fișa de pontaj" vom da cuvîntul cîtorva întreprinderi, instituții vizate în notele publicate la rubrica amintită.

Lacătul memorial... o amintire

Cititorii își amintesc probabil că la articolul intitulat „Lacătul memorial" era vorba chiar de un asemenea obiect de siguranță care stătea de multă vreme nu la vreo magazie... ci la Casa memorială „Anton Pann" din Rîmnicu Vîlcea.

Acum aflăm că la această casă s-au terminat deja lucrările exterioare de restaurare, iar la sfîrșitul lunii curente ne informează statul popular al orașului își va deschide ușile pentru vizitatori. Deci, „lacătul memorial" va rămîne doar o amintire.

Avem chibrituri

Cetățenii din Deva, Lunca, Petroșani, Alba Iulia, Hunedoara, nu mai au nevoie să facă rost de iască și cremene. Direcția comercială a Sfatului popular al regiunii Hunedoara ne comunică, printre altele, că stocul existent cît și cantitățile ce urmează a fi primite, conform graficelor de livrare, asigură o aprovizionare corespunzătoare cu acest produs (chibriturile).

Fără reproș

La articolul „Reproșuri la un serviciu irreproșabil" răspund tovarășii de la serviciul comercial al T.A.P.L. Craiova. Cităm: „E posibil ca din neglijența personalului (de la Expresul „Dorna") să nu fi fost puse la dispoziția consumatorilor și tacîmurile necesare". Cînd vrea omul... totul e posibil. Reținem promisiunea că asemenea „posibilități" nu se vor mai repeta.

Rezolvat

„A fost o perioadă cînd abonamentele la „Scînteia tineretului" pentru oficiile Sadu, Bipești, Bărbătești erau expediate cu trenul 205 cu tranzit Petroșani". La aceste rînduri am adăuga doar că ziarul intîrzia cu regularitate.

„S-au luat măsuri ca ziarul să fie expediat cu trenul 2093, cu tranzit la Craiova, ajungînd astfel dimineața la oficiile amintite".

Am redat aproape în întregime răspunsul primit de la serviciul de difuzare a presei din Craiova, întrucît mai sînt instituții de acest gen care încă nu au aflat că drumul cel mai scurt între două puncte e linia dreaptă.

Mai trebuia o precizare

Sînt unele străzi, sortite să fie săpate și asfaltate, apoi iar săpate și iar asfaltate, iar cînd totul e gata, cineva își amintește că mai trebuie o conductă, un cablu subteran și... o mai desface odată. Un asemenea noroc a dat și peste Calea Cîmpulung din Tîrgoviște. Din răspunsul statului popular aflăm cîți metri are strada, ce lucrări s-au făcut, că acestea au început în 1965 și se vor termina în 1967. Ar mai fi necesară o precizare. În ce lună a anului strada va fi gata? Nu de alta, dar abia sîntem în ianuarie, iar anul are 12 luni.

„Flora" și „Nufărul" nu mai colaborează

Pînă acum, indirect, dar colaborau. „Flora" producea mult căutatele rezerve cu pastă pentru pixuri, iar „Nufărul" curăța hainele, cămășile pe care le pătau rezervele de care vorbeam.

De la Întreprinderea „Flamura roșie" Sibiu aflăm că s-au stabilit măsuri concrete pentru îmbunătățirea calitativă a rezervelor cu pastă, pentru... (se spune în răspuns) „a nu mai da naștere la sesizări din partea consumatorilor". Aceasta e și dorința consumatorilor.

PROVERBE

CA SĂ SCURTEZE DIN CALE...

Victor Kernbach

Ironia poporului nostru, iertînd fără să cruțe, zice în proverb: ca să scurteze din cale, de cu seară a plecat și în tindă s-a culcat. Aici totul ar fi pornit, de pildă, de la disciplina ceasului deșteptător, pe care însă eroul anonim și atît de cunoscut al proverbului l-ar acoperi cu perna blestemîndu-i clopoțelul, după ce l-a așteptat o noapte prin somn. Se pare că Aristotel, ducînd lipsă de asemenea instrument, își născocise unul cam dureros: scriind noaptea, ținea în mîna stîngă o ghiulea de aramă deasupra picioarelor; cînd ațipea filozoful, mîna lui se descleștа lepădînd ghiuleaua pe vreun picior. Aristotel împărțise natura în patru elemente, dar cel mai important era totuși al cincilea: ghiuleaua din mîna lui, adică disciplina.

Nu m-am uitat în enciclopediile curente să văd cum se definește exact disciplina: cînd o folosești, n-ai nevoie neapărat să mai și știi cum îi zice. Dar, fără îndoială, în compoziția ei morală intră o mulțime de însușiri omenești, fără de care n-ar fi existat progres.

Am întîlnit adesea interlocutori care s-au plîns că n-au timp să citească destul sau să gîndească destul. Sînt foarte ocupați, nu mă îndoiesc, și cînd număr zecile de minute în care ei se lamentează că nu au cînd să-și organizeze lectura, mă gîndesc pînă la ce oră din noapte voi citi mai mult ca să pun la loc tocmai aceste zeci de minute de conversație nulă. Ei, spun ei înșiși, nu au noroc, fără să afle cum unele popoare au afirmat de mult că stăruința e jumătate de noroc. Norocul acela este la urma urmei aproape numai disciplină, ea asigurînd interferența necesară a căilor și lucrurilor din viața fiecăruia: punctele de interferență bine prevăzute sînt chiar doritul noroc.

Foarte mulți oameni izbutesc să facă în aceeași durată, cu aproximativ aceleași condiții, cantități mari de lucruri bune (idei pentru paginile tipărite, piese la strung, boabe de grîu), deosebindu-se de alții care fac lucruri mai puține și mai proaste. Cauzele, care sînt străvechi, se discută mereu, dar sensul unic al succesorului este tot disciplina. Ritmul ei constant (în Birmania se spune că mergînd întruna, ajungi la țintă), nu are nimic miraculos, decît că... Unul însă are de explicat să zicem succesul confratelui, uneori cu pizmă, printr-o propoziție invariabilă: ăla e șiret! cînd de fapt confratelui învinuit i se potrivește nu osînda ci lauda: viclenia celui neviclean este răbdarea (proverb arab). Bineînțeles! Englezii obișnuiesc să spună că răbdarea e o floare care nu crește în orice grădină. Dar nu e motiv de îngrijorare. Proverbele sînt idei vaste, sintetizate la maximum, și atunci de ce să nu vedem în spatele scurtului text și obligația fiecărui grădinar de a-și cultiva floarea asta necesară? Toți oamenii pot deveni, dacă vor, proprii lor grădinari. Firește, cultura florilor este și ea o muncă.

Culcatul în tindă de cu seară este o intenție bună, dar drumețul din proverb n-a realizat nimic, ba o fi și răcit ajungînd la destinație mult mai tîrziu decît bănuise. Să nu confundăm lucrurile: numai cu răbdarea, chiar dacă marea o treci, nu faci nimic în zonele unde nu ai pregătire sau chemare, și oricît ți-ai disciplina activitatea într-o meserie aleasă prost, rezultatul va fi sterp. Important e ca acolo unde ai văzut că ți se adună interesele și puterile, să alungi din fața celor cinci simțuri clasice tot ce te ispitește aiurea. Știm atîția scriitori sau filozofi care-și aveau orele lor zilnice, mereu aceleași, de scris, de gîndire, de trudă mută, și nici un vîrcolac nu îndrăznise să muște din ele. Știm atîția oameni de știință care continuau aceeași experiență și cînd ei înșiși aproape își pierduseră nădejdea, după cinci sute de încercări enervante, laboratorul deodată se ilumina. Tot ce e bun în jurul nostru, de la vechile topoare de silex pe care întîiul meșteșugar le-a șlefuit cu nisipul naturii și cu sudoarea lui, pînă la camera tăcerii în care se antrenează cosmonauții, este un rezultat simplu al disciplinei. Începi de la puțin, ca în sport: cine a mutat muntele din loc, explică un proverb chinez, a învățat întîi să ridice pietrele.

Ah, ghiuleaua lui Aristotel!

MODERN ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL LICEAL

(Urmare din pag. I)

împărțirea în secțiile umană și reală mi se pare la ora actuală insuficientă și cam simplistă pentru că nu permite o mai mare diferențiere a pregătirii elevilor. Că este nevoie de o adîncire a pregătirii elevilor o dovedește chiar „experiența" cu clase profilate pentru studiul anumitor științe, precum și înființarea din acest an a liceelor de specialitate.

Iată ce spune tovarășul **Sima Oniceanu** — profesor la matematică:

— Orice cadru didactic poate confirma că într-o clasă de elevi se detașează imediat cei cu înclinații deosebite pentru studiul matematicii, chimiei, literaturii etc. Profesorii de specialitate se ocupă în mod deosebit de asemenea elevi, dar aceasta nu este suficient. Ei ar trebui sprijiniți de o programă specială, de manualele întocmite în acest scop.

— Nu cumva s-ar ajunge pe această cale la o specializare prea timpurie?

— Învățămîntul liceal, așa cum este conceput, nu presupune specializarea timpurie a tinerilor; **dar el trebuie să le ofere o bază temeinică pentru viitoarea profesiune, să-i ajute să se formeze în mod deosebit într-o direcție în care au înclinații, firește, pe fondul culturii generale pe care le-o dă liceul.**

— Ce credeți că se include acum în noțiunea de modernizare a învățămîntului?

— Modernizarea include actualmente foarte multe aspecte. Dar, cred eu, două ar fi cele mai importante. Primul se referă la conținutul învățămîntului matematic. Se știe că la baza matematicii stă teoria mulțimilor. În prezent, însă, elevii sînt înarmați cu această teorie abia în ultimele clase liceale cînd, de fapt, cunoașterea acestei teorii trebuie să stea la baza însușirii întregii matematici. Așa stînd lucrurile, **cred că ar trebui studiată posibilitatea introducerii elementelor de teoria mulțimilor începînd cu programa școlii generale. În felul acesta am asigura într-adevăr pregătirea matematică a elevilor la nivelul unor cerințe moderne.**

Al doilea aspect privește **perfecționarea cadrelor didactice. După părerea mea, actualele cursuri de perfecționare nu mai sînt suficiente. Profesorul trebuie să fie la curent cu toate noutățile ce apar în specialitatea sa, să fie posesorul unei terminologii moderne, riguros științifice, să fie foarte informat.** În acest sens l-ar ajuta o revistă de specialitate (care să nu se limiteze, ca în prezent, numai la chestiunile de metodică) „la zi" cu noutățile științifice, broșuri speciale care să cuprindă capitolele noi din domeniul științific respectiv și care, prin operativitate, să prezinte avantajul de a-l înarma cu aceste capitole înainte de a apărea ele în programele școlare. Bineînțeles că, în afara acestor impulsuri din afară, profesorul are el însuși datoria de a cerceta și afla tot ce e nou în specialitatea sa.

Tovarășul **Ion Motoarcă** — profesor de chimie:

— În anul acesta avem destule greutăți generate de lipsa corelării diferitelor discipline ce se studiază în liceu. Se știe, de pildă, că însușirea cunoștințelor de chimie se sprijină pe noțiunile de fizică **ce le sînt predate elevilor. În programa claselor a X-a au fost introduse din acest an legile cantitative ale electrolizei care nu pot fi înțelese fără cunoștințe de electricitate.** Dar, în afară de noțiunile, destul de elementare, pe care le-au primit în școala generală, elevii vor mai studia acest important capitol al fizicii — electricitatea — abia în clasa a XI-a. Deci, în clasa a X-a ei vor studia un întreg trimestru capitolul de electrochimie fără a avea cunoștințele necesare de fizică. Sau o altă situație. În locul demonstrației privitoare la tăria electroliților ar putea fi introdusă explicarea noțiunii de p.H., dar pentru aceasta ar trebui ca elevii să cunoască logaritmi; neexistînd o corelare cu matematica, elevii nu fac logaritmi în clasa a X-a și, deci, nu ne putem referi la o noțiune atît de frecventă ca aceea de p.H. Asemenea inadvertențe se întîlnesc destul de frecvent.

În afara cerinței de corelare aș vrea să mă mai refer și la alte aspecte. Există în programele și manualele actuale un balast: capitole întregi **care odată cu evoluția științei s-au perimat și care încarcă în mod inutil memoria elevilor.** Pot să ofer și aici un exemplu concludent: noțiunea care se dă în manual despre acizi și baze, bazată pe vechea ipoteză a lui Arrhenius este total depășită de teorii mai noi. Ni s-a atras însă atenția nici să nu pomenim de acestea pentru a nu-i supraîncărca pe elevi. Dar **oare supraîncărcarea nu intervine mai ales cînd îi învățăm pe elevi teorii depășite, care nu le vor sluji mai tîrziu?**

Tot în legătură cu programa, pledez pentru o reducere a volumului afectat chimiei descriptive, care face apel la memorie, în favoarea chimiei generale ai cărui studiu dezvoltă gîndirea, ajută la înțelegerea comportării generale a elementelor.

★

Continuînd ancheta noastră, am adresat unui număr de cincizeci de cadre didactice întrebările: Ce se înțelege prin modernizarea muncii didactice a profesorului? Cum se realizează?

Într-unul din numerele viitoare vom publica răspunsuri la aceste întrebări.

Vizitatori la expoziția consacrată pictorului Ștefan Luchian la Muzeul de artă al Republicii Socialiste România

● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această

AZI

SERILE

DRAGI CITITORI

Vă adresăm un scurt cuvînt explicativ. Simplificînd, un număr de ziar se tipărește în felul următor: mai întîi reporterii sosiți din întreaga țară scriu materialele. Mașinile de scris bat ritmic, telefoanele sună. Către seară, tot materialul, text și fotografii, este organizat pe rubrici. Începe munca în tipografie: linotipiștii culeg literele, paginatorii asamblează rîndurile. Spre ziuă, începe să se învîrtească rotativa. Miroase a cerneală proaspătă, ziarele ies pachet.

Azi vă prezentăm un ziar vorbit. O „ediție" care a avut loc într-o sală de spectacol în seara zilei de 17 decembrie 1966. Reuniunea noastră cu tinerii cititori a început cu bătaia gongului și cuvîntul prezentatoarei — studenta Aimé Iacobescu.

Intîlnirile noastre

Serile „Scînteii tineretului"... Asociere de cuvinte cu o tentă romantică, sau, mai exact, titlul unei invitații. În cadrul fiecăreia dintre aceste seri, dintre aceste întîlniri între redactori ai ziarului, între colaboratori și prieteni ai săi din domeniul literaturii, muzicii, teatrului, științei și cititorii ziarului — personajele numărul 1 ale strădaniilor noastre redacționale — va fi găzduit cîte un succint articol de fond, cîte o scurtă punere în temă, cum este și cea din seara aceasta. Poate editorialul de azi este mai ușor, dar în același timp, și mai dificil de redactat. Mai ușor pentru că încercăm o deosebită satisfacție să adresăm în contextul lui mulțumirile noastre celor prezenți la prima seară a „Scînteii tineretului", celor ce au răspuns cu solicitudine invitației de a se întîlni cu spectatorii tineri, cu un număr de aproape 500 devotați cititori și prieteni ai ziarului. Mai dificil, pentru că ar trebui să explicăm ce sînt serile „Scînteii tineretului". Programul primei seri, cuprins în reportajul nostru care-i relatează desfășurarea, ar putea deveni o mai amplă definiție narativă. Mai pe scurt, serile „Scînteii tineretului" se vor prilej de întîlnire cu personalități remarcabile din cele mai diferite domenii ale activității umane, care să le vorbească tinerilor despre munca lor, să le prezinte roadele talentului cu care sînt înzestrate, ale talentului pe care și l-au șlefuit prin muncă trudnică și perseverentă; aceste seri se vor, totodată, niște întîlniri tinerești în care cîntecul, poezia, frumosul să fie prezentate în cele mai interesante ipostaze. Am dori ca serile „Scînteii tineretului" să fie un dialog viu cu tinerii despre tinerețe, despre tot ce îi interesează din lumea contemporană, despre viața noastră nouă, pe care ne-o clădim cu mîini sigure, sub înțeleapta îndrumare a partidului.

Fiind la începutul primei seri care presupune perfectări în desfășurările ulterioare, am dori ca programul ce se va desfășura să găsească acele minunate punți spre înțelegere, spre deplină receptare din partea cititorilor (mai întîi, desigur, a spectatorilor), să fie, într-un cuvînt, folositor... Vom aștepta cu interes propunerile, sugestiile care, nu ne îndoim, vor fi numeroase și demne de toată atenția.

În finalul întîlnirii editorial al întîlnirii noastre seri, vă propun, totuși, să nu punem obișnuitul și categoricul semn de punctuație. Pentru că avem dorința de a vă ști invitați la următoarele...

NICOLAE DRAGOȘ

Scînteii tineretului

REPORTAJUL NOSTRU DE LA PRIMA EDIȚIE

ION BĂIEȘU DESPRE:

Nicolae Labiș

MEDALION

„Eu nu mai sînt, e-un cîntec tot ce sînt..."

...În urmă cu zece ani, într-un sfîrșit de decembrie gros, se stingea în plină tinerețe creatoare un mare poet: Nicolae Labiș. Momente din scurta viață a poetului povestește prietenul acestuia, prozatorul Ion Băieșu.

— Ar fi împlinit zilele acestea 31 de ani. S-a întîmplat însă altfel. În zorii zilei de 22 decembrie 1956 cineva a coborît treptele spitalului de urgență încet, copleșit de o uriașă povară și a anunțat, cu un singur gest al privirii, prietenilor care așteptau în curte, că pleoapele au acoperit pentru totdeauna lumina celui care a fost pentru noi, cei din generația lui, poetul și prietenul Nae Labiș. Literatura română înscrie astfel în cea mai tulbure și gravă zi a anului 1956 tragedia unuia dintre fiii săi cei mai de seamă. Născut din legendele fără istorie ale Carpaților românești, Labiș se întorcea în clipa în care moartea îl fulgera cu un vîrf de aripă în aceeași nesfîrșită legendă mioritică, purtînd trupul său de 21 de ani peste jertfele celorlalți eroi ai baladelor. Ne e încă greu, dacă nu chiar imposibil, nouă celor care l-am cunoscut să vorbim astăzi despre el. Zece ani sînt încă prea puțini, imaginea ființei vii atît de pure și clocotitoare de viață este încă prea prezentă în noi ca să ne putem detașa cu obiectivitate și să ne povestim amintirile, pentru simplul motiv că el nu a intrat încă în amintire. Serile noastre sînt încă luminate de prezența lui, pădurile Moldovei și străzile Bucureștiului îi păstrează încă urmele pașilor. Chipul lui rotund și bucălat de copil, cu acea teribilă mustață căzăcească se mai răsfrînge și acum din ferestrele pe lîngă care trecem. Ființa lui umană și poetică s-a răsfrînt, ca o lumină, peste cuvintele și gîndurile generației sale...

...Un prieten povestea despre el, despre zilele lui la spital: „Voința sa de a trăi era în acele zile uluitoare pentru toți cei care ne aflam în jurul său. Ori de cîte ori intram în camera sa de la spital n-aveam deloc conștiința că ne aflăm în fața unui muribund și ascultam cu neîncredere oarecum ironică pronosticurile medicilor care se mirau că prietenul nostru mai trăiește încă. În zorii zilei de 22 decembrie, Nicolae Labiș moare. O mulțime impresionantă l-a condus pe ultimul drum, iar cortegiul s-a apropiat în tăcere făcînd un lung ocol la mormîntul lui Eminescu unde s-a oprit pentru cîteva clipe, întîrziind sub ramurile teiului eminescian, prietenii poetului nutrind convingerea că-l încredințează pe puiul de cerb nemuririi..."

Și brazii mei vuiesc fără furtună
Într-un amețitor, sonor bajans,
În vii vibrează struguri străvezii —
Cristalurile cîntecelor grele

Și stropi scăpărători de melodii
Ca roua nasc în ierburile mele
Eu curg întreg în acest cîntec sfînt:
Eu nu mai sînt, e-un cîntec tot ce sînt...

LA MASA ROTUNDĂ

● Ion Biberi ● Lascăr Sebastian ● Dan Bihoreanu

DESPRE ETICA ȚINUTEI

Subiect central al primei „Seri a Scînteii tineretului", care a reunit în jurul mesei rotunde nume cunoscute cititorilor prin preocupările culturale, estetice (I. Biberi, Lascăr Sebastian, Dan Bihoreanu), etica ținutei a prilejuit un schimb de opinii din care, esențializînd, menționăm următoarele:

Dan Bihoreanu — Este evident pentru toată lumea că ținuta, gestul, aspectul exterior al omului traduce întotdeauna un conținut interior. Legătura dintre ceea ce reprezintă caracterul, personalitatea, trăsăturile de caracter și ținuta, aspectul exterior, este cred prima idee pe care ar trebui să o lămurim.

Ion Biberi — Și l-ar putea închipui oare cineva pe Rică Venturiano — eroul lui Caragiale — îmbrăcat într-o rasă de călugăr? Sau, de pildă, Hagi Tudose ar putea să apară în fața unui cititor de-al lui Delavrancea îmbrăcat ca un arlechin? Modul de a trăi, de a gîndi, de a simți al unui om se traduce mai ales printr-un ansamblu de comportări fizice și morale și, în același timp, prin îmbrăcăminte. Firește că există aici și posibilitatea unei disimulări.

Lascăr Sebastian — Am să vă dau o pildă de act politicos. Se zice că la curtea Franței, pe vremea lui Ludovic al XIV-lea, la o recepție, sora regelui

convorbea cu ambasadorul Marocului. Prințesa își exprima neplăcerea de a ști că în Maroc bărbații au mai multe femei. La care ambasadorul Marocului a răspuns: „Ei, doamna mea, dacă toate femeile din Maroc ar fi ca dumneavoastră, atunci, desigur că și în țara noastră n-am avea decît fiecare cîte o nevastă". Deduc, din răspunsul ambasadorului, dorința lui de a fi plăcut doamnei. A săvîrșit un act agreabil. S-a gîndit adică cum să facă plăcere celuilalt. Ipocritul este un egoist sinistru, care ascunde murdăria intimității lui, pe cîtă vreme, politicosul este omul generos.

Ion Biberi — În ce măsură ansamblul de comportări exterioare are răsfringeri asupra persoanei noastre morale? Cu alte cuvinte, este cu putință ca felul nostru de a ne îmbrăca, felul de a vorbi politicos sau ipocrit, să aibă o răsfringere asupra noastră? Lucrul este în afara oricărei îndoieli și dovada este însăși adevărata primenire morală pe care o are un om în momentul cînd își schimbă haina. În momentul cînd se îmbracă într-o haină de sărbătoare, apare mult mai degajat, într-o altă dispoziție și are o altă tonalitate interioară decît aceea pe care i-ar da-o o haină obișnuită.

Dan Bihoreanu — Adeseori, privind la comportamentul unor tineri, fac cu mine însumi un joc, în tramvai, în autobuz, pe stradă, încercînd să dibui ce se ascunde sub înfățișarea unuia sau altuia dintre cei întîlniți. Și, în legătură cu aceasta, nu o singură dată m-am jucat, glumind, cu înfățișarea tipului pe care ascultătorii noștri îl cunosc bine pentru că este de foarte multe ori colegul, tovarășul nostru de muncă și care începe să se manifeste ca **personalitate** în exterior: cu părul, să-i zicem neîntreținut, continuînd cu cămășile cadrilate, din nefericire produse chiar în fabricile de textile și confecții, continuînd cu pantalonii, la unii cumplit de strîmți și de burlănoși, iar la alții cumplit de largi și de fustanelă. Și mă întrebam întotdeauna dacă n-ar trebui să fie clar pentru prietenii care sînt în sală, pentru tineri, că lucrurile acestea în mod evident, descind nu dintr-un exces de cultură, dintr-un rafinament, ci vin de la polul opus. Vedeți, mi se pare, că așezîndu-te alături de tipul acesta, tu care nu ești la fel ca el, care ai ceva de spus, tu care ai gînduri limpezi, care vrei ceva de la viață, ai preocupări, te lupți să le îndeplinești conform unui ideal etic precis, admițîndu-l alături de tine, admițîndu-l și în tovărășia ta, admițîndu-i părerile, chiar combătîndu-le, ești, într-un fel, în postu-

(Continuare în pag. a IV-a)

Actorii Ioana Bulcă și Silviu Stănculescu recitînd din versurile lui Nicolae Labiș

OCOLUL PĂMÎNTULUI ÎN **80** DE REPORTAJE

VIETNAM — NOIEMBRIE 1966

Ilie Purcaru:

— Hanoi. În mijlocul pămîntului zbuciumat al R. D. Vietnam, în vuietul războiului barbar purtat de imperialismul american, Hanoiul îl întîmpină pe vizitator — oricît ar părea de straniu — ca o adevărată oază de liniște. Orașul se trezește la 6 dimineața ca să-și înceapă ziua de lucru atunci cînd este încă umbră și cînd oferă o țintă mai puțin certă avioanelor americane. Coloane de biciclişti umplu străzile, mulțimi de oameni se îndreaptă spre locul de muncă, obloanele magazinelor huruie, piețele orașului se umplu de rumoare matinală, nu lipsesc nici vînzătoarele de flori, totul se desfășoară firesc. În ciuda faptului că numeroase uzine, școli, instituții publice au fost evacuate din Capitală, unele la sute de km depărtare, populația este încă densă, mișcarea este foarte vie, regulile vieții cetățene își urmează cursul lor normal, totul se desfășoară precis, determinat de ceasornic.

Una dintre cele mai interesante regiuni pe care le-am vizitat este provincia Tan Huan de la care începe așa-numita „zonă de foc" ce acoperă toată partea de sud a Vietnamului nordic, pînă la paralela 17. E aici un decor de o frumusețe ciudată, lunară, cu stînci albe și mari care țîșnesc de-a dreptul în cîmp, înconjurate de oglinzi de ape. Dar, în acest decor de basm, ce se întinde de-a lungul drumului național care străbate regiunea, nu există nici o localitate, cît de mică, care să nu fi suferit de pe urma atacurilor aeriene americane. Pe țărmul drept al unuia din marile fluvii ale Vietnamului, fluviul Ma, la poalele unui munte care se cheamă Piscul de Jar am văzut un sat, care înainte de ultimele bombardamente americane număra 134 de case. În ziua în care am ajuns acolo nu mai era în picioare decît o singură casă. Satul acesta se numește Envuc. M-am îndreptat apoi spre marginea satului, spre singura casă rămasă neatinsă de bombe. Era ceasul amurgului. Curtea era plină de tineri, băieți și fete. Mai tîrziu am aflat că bătrînii și copiii fuseseră evacuați spre locuri ferite, spre munți, iar acești tineri stăteau în curte, pe pămîntul gol, pe rogojini, pe bîrnele înnegrite de tăcări și ascultau fata care vorbea. O cheamă Guenti Han și este comandantul adjunct al miliției populare din comună. Cînd am ajuns, adunarea tocmai se termina. Am întrebat-o pe această fată despre tema discuției. Mi-a răspuns simplu: „despre sarcinile noastre de viitor". Ce fel de sarcini? Păi uite, mi-a spus ea, pregătim lupta pe două fronturi. Pe de o parte unii dintre noi se vor ocupa de orezărie, de replantarea cocotierilor, de asigurarea în bune condiții a recoltei, iar cealaltă parte vom păzi satul. Ce să mai păziți, am spus, satul a fost distrus. Îl vom reface. Satul nostru, de altfel, a mai fost bombardat de cîteva ori. În prima zi a atacului aerian eram cu tinerii din sat la cîmp, săpam șanțuri de irigații. Primele bombe au explodat chiar lîngă noi și ne-au îngropat în țărînă. După aceea, ne-am tîrît pe burtă spre pozițiile noastre de luptă în sat, ca să ajutăm armata împotriva avioanelor americane. Am întrebat-o mai departe: „ce vești aveți de la părinți, de la bătrînii evacuați spre munți?" Avem vești bune, mi-a răspuns, au ce mînca, au tot ce le trebuie și lucrează la desțelenirea unor pămînturi bogate. Atunci, mi-am permis următoarea întrebare: „N-ar fi mai bine să-i urmați pe bătrîni, voștri? Să plecați spre munți, să scăpați de primejdii?"

(Continuare în pag. a IV-a)

Prima ediție a serilor „Scînteii tineretului" a fost organizată și consemnată de reporterii ziarului nostru ATANASIE TOMA și VICTOR CONSTANTINESCU.

SERILE

Scînteii tineretului

SPORT

Protagoniști:

Fănuș Neagu, Eftimie Ionescu, Ion Băieșu

PE SCENA BALONUL ROTUND!

După ce ne-a dat bătaie de cap trei anotimpuri, fotbalul nu a intrat în vacanță: că este așa ne-au demonstrat-o Fănuș Neagu, Eftimie Ionescu și Ion Băieșu.

E adevărat, o repriză de fotbal durează 45 minute la seniori și 30 la juniori. Speranța că invitaților noștri le vor ajunge 15 minute nu a fost destrămată. Vă relatăm discuția lor:

Ion Băieșu — *Ne aflăm în compania unuia dintre cei mai reputați comentatori sportivi, Eftimie Ionescu și alături de dînsul scriitorul Fănuș Neagu. I-am invitat aici pentru a-i ruga să ne povestească, de se poate, cîteva fapte inedite de la campionatul mondial de fotbal de la Londra. Eu am să joc de data aceasta numai rolul unui dispecer.*

Eftimie Ionescu: — *Întîmplarea a făcut ca la finala campionatului mondial locurile ce ne-au fost repartizate să fie chiar deasupra lojei soțiilor fotbaliștilor din echipa Angliei. Erau denumite „văduvele vesele". Văduve, pentru că timp de mai multe săptămîni, poate chiar luni, ele nu și-au văzut decît arareori soții. Vesele pentru că, după finală, aceste văduve au avut toate motivele să fie fericite și la propriu și la figurat. În repriza a doua, cînd meciul a căpătat tensiunea pe care o cunoașteți, „văduvele vesele" au început să dea semne de nervozitate. În minutul acela 90, cînd echipa R.F.G. a obținut egalarea, ele n-au mai putut rezista și au părăsit stadionul. Totuși, am observat că rămăsese cineva în lojă. Era mama fraților Charlton, bătrîna doamnă Charlton, care avea 67 de ani și care nu dădea semne de nervozitate. Aveam să aflu mai tîrziu că era el 700-lea meci de fotbal la care participa. Bunicul ei, tatăl ei, frații ei, soțul ei, deci și fiii ei fuseseră jucători sau erau jucători de fotbal de prima categorie și această venerabilă doamnă avea o deosebită experiență și nervii foarte bine puși la punct spre a urmări orice meci de fotbal oricît de multe peripeții ar fi pus el. În fine au venit prelungirile. Ea a rămas absolut nemișcată. Iar cînd echipa Angliei a primit cupa, s-a ridicat demnă și a aplaudat foarte rece, foarte distant. Seara, cînd la Royal Garden Hotel s-a oferit o recepție în cinstea echipelor clasate pe primele 4 locuri, se spune că primul ministru al Angliei, Wilson, apropiindu-se de ea, i-ar fi spus: „Stimată doamnă Charlton, am regretat în momentul cînd echipa R.F.G. ne-a egalat că nu ați adus pe lume decît doi fii".*

Fănuș Neagu: *În timpul campionatului, Coreea era cotată la bursa pariurilor cu 200 de lire la una. Și-mi vine mie ideea năzdrăvană, pentru că nu prea aveam bani, să joc o liră pe Coreea. Zice prietenul meu Ion Băieșu cu care avusesem un fiasco îndelung la cursele de cîini: dacă joci această liră, vei fi denunțat nevestei în țară. Stau eu și mă gîndesc, că amenințarea era destul de serioasă. Intenția mea era să pun și el jumate, dacă pierd, să piardă și el. Băieșu mă trăgea de mînecă: nu se face, zicea, și am abandonat ideea. Coreea a cîștigat cu Italia și s-au dat 600 de lire la o liră. M-am gîndit apoi: lasă că dau izbitura la meciul cu Portugalia. Și atunci am jucat pe Coreea. Dar a bătut Portugalia. Amănunte picante de la Londra sînt multe, totuși cei mai simpatici suporteri i-am întîlnit în bogatele drumuri din Italia. La Napoli, sculîndu-mă într-o bună dimineață cu cei doi prieteni ai mei citim un mare afiș: Omar Sivori din vestita tripletă a morții (cum se numește tripleta de la Napoli, formată din Cane, Altafini, Omar Sivori) va fi răpit. Ce se întîmplase: La Rio de Janeiro, cu 2 zile înainte, o actriță franceză (Nicole Tessier) asaltată de o armată de fotoreporteri a fost întrebată: pe cine iubiți? Iubesc, zice, un fotbalist din Italia care a jucat în Italia septentrională și acum joacă în sudul Italiei. Imediat, napolitanii au depistat că acesta ar fi Sivori. Bineînțeles Sivori a apărut atunci în piețele publice, ținea discursuri declarînd că el pe ei îi iubește mai mult etc. etc. Gîndul lui cred însă că era mai mult la Rio de Janeiro. Bietul băiat a rămas în continuare la Napoli.*

FLORIN PIERSIC DESPRE... FLORIN PIERSIC

Majoritatea candidaților care dau examen la institutul de teatru răspund la întrebarea „tovarășe, dumneata de ce vrei să te faci artist? aproape invariabil: „mie, să știți, că eu de mic copil am recitat" și așa și pe dincolo. Am să povestesc eu însă cum se poate întîmpla să te faci actor. E vorba chiar de mine. Nu spun că a fost bine că m-am făcut actor, dar cred că nici o greșeală prea mare n-am făcut. De fapt eu trebuia să mă fac medic veterinar. Ca tata. Pînă în clasa a XI-a n-am recitat nici o poezie. În clasa a XI-a a trebuit să spunem fiecare elev la serbarea școlară cîte o poezie. Eu am spus „Nebuna", de George Coșbuc. Pe la jumătatea poeziei am văzut-o pe mama că era foarte impresionată și începuse să plîngă. Atunci am început să plîng și eu. Într-o zi, jucam baschet. Vin colegii și-mi spun: „mă, Piersicule, e o comisie aici la cinematograful Progresul cu maestrul Vraca". Și băieții mi-au zis: spune tu „Nebuna" aia, și n-o să-ți pară rău. M-am dus.

— Cum te cheamă tovarășe — mă întreabă secretarul comisiei.

Zic:

— Piersic. Aș vrea să intru să spun și eu o poezie.

— Ce poezie vrei să ne spui? mă întreabă.

— Eu nu știu decît o singură poezie, „Nebuna" de Coșbuc. Îmi dați voie s-o spun?

N-am spus-o eu rău, dar nici foarte bine și am plecat acasă. Peste cîteva zile apare în ziarul local, „Flacăra", un articol în care scria că au reușit la examenul de verificare următorii tovarăși printre care eram și eu. Cînd am ajuns la București tot cu „Nebuna" de Coșbuc am dat examen. Apoi am spus Marius Cnicoș Rostogan, cel pe care l-am interpretat și la emisiunea „Cu mască și fără mască".

Acum, amintiri recente. Am terminat nu de mult munca la 2 filme, coproducții. Sînt, desigur, multe amintiri amuzante care-ți rămîn după o asemenea perioadă de lucru. Una: în „7 bărbați și o fetișcană" m-a surprins faptul că actorii francezi au dubluri, adică au cascadori care seamănă leit, picătură ruptă cu ei. Jean Marais avea un cascador, unul Henri, care privit de la 10 m nu știai dacă e dublura sau celălalt și filma în locul lui Jean Marais cînd erau cadre depărtate. Am căutat să văd și eu cascadorul meu: mă uitam să văd unul care să fie așa, cam de talia mea. Cînd, ce zăresc? Cascadorul meu îmi venea... pînă la briu, nici pomeneală să semene cu mine. Așa că și la scenele mai grele m-am utilizat drept cascador... pe mine însumi. Era păcat să stric clișeul! Filmările în coproducții mi-au adus și o satisfacție pentru viitor. Regizorul Ozerov, care m-a văzut în „Tunelul", m-a pus să dau probă în un viitor film „Eliberarea Europei" care va avea patru serii, coproducție italo-sovietică, în care joacă Gasman și Alberto Sordi. Am reușit și sper să fac un rol foarte interesant. În aprilie voi începe filmările la Moscova.

Ion Bănuță

NOUTĂȚI EDITORIALE

Una din marile iubiri ale tineretului, este cartea. De aceea am să vă vorbesc despre planul Editurii de literatură pe anul 1967. În primul rînd cîteva cifre: peste 500 de titluri și peste 10 milioane de exemplare înseamnă la fiecare 2 locuitori ai țării noastre o carte produsă numai de editura noastră. De la Arghezi și pînă la Ana Blandiana, Dumitru M. Ion, Ioana Diaconescu, vom avea de citit anul viitor multe și interesante cărți. Proza noastră va fi reprezentată prin Zaharia Stancu, Marin Preda, Eugen Barbu, Fănuș Neagu, Titus Popovici și încă vreo 30—40 de prozatori mai tineri sau mai puțin tineri, toți însă combatanți ai vre-

mii noastre, angajați în sensul cel mai frumos al cuvîntului. În ceea ce privește critica și istoria literară, vor semna Vladimir Streinul, Dr. Ion Biberi, și alții. Literatura clasică se va îmbogăți cu multe titluri, n-am nici timpul și nici intenția să le înșir, dar vreau să vă spun că în acest sens, planul nostru pe anul viitor este foarte bogat și că planurile editurilor se găsesc spre consultare la librării. Biblioteca pentru toți, mult îndrăgită de cititori, va publica, în anul 1967, 60 de titluri din literatura universală și română. În prima parte a anului viitor vom publica Istoria literaturii române, compendiul lui George Călinescu. Ca un început pentru anul imediat următor, tiparul va începe lucrul la Istoria literaturii române de George Călinescu. (Istoria cea mare).

Și pentru că este vorba și de șantier literar propriu, dați-mi voie să vă spun că lucrez în momentul de față la volumul de versuri „Olimpul diavolului", care va număra, de se poate, 1001 cîntece.

CÎNTĂ „SINCRON"

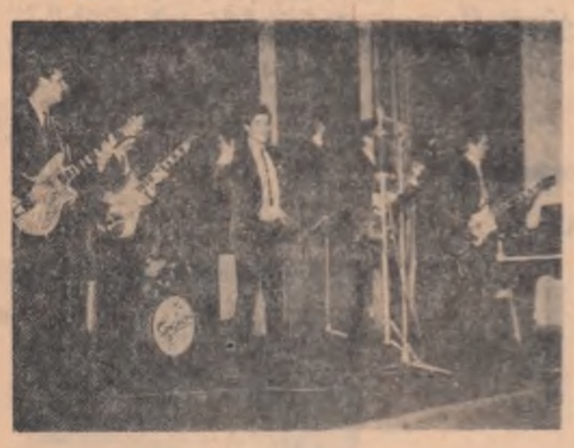

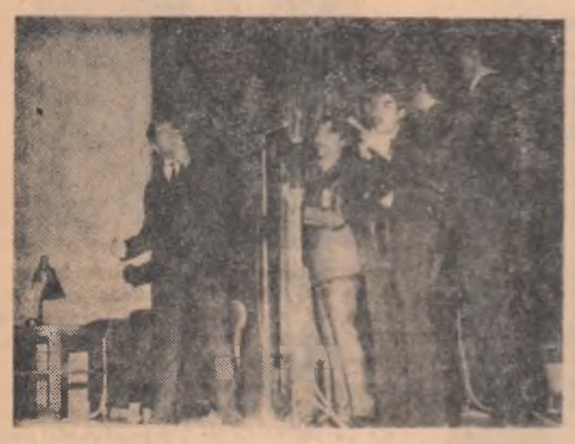

„Sincron" — o formație de tineri deveniți cunoscuți grație talentului și muncii continue de perfecționare, a debutat la prima ediție a serilor „Scînteii tineretului" cu cîteva melodii românești orchestrate pentru sunetele curate și calde ale chitarelor electrice. După melodia de dans din filmul „Zorba Grecul", orchestra a prezentat apoi o suită de dansuri populare, aranjate cu multă măestrie de dirijorul formației, Cornel Fugaru.

Împreună cu valoroasa orchestră au cîntat actorii Ioana Bulcă de la Teatrul Național și Ion Dichiseanu de la Teatrul „Constantin Nottara" confirmînd încă o dată, pe lîngă talentul lor actoricesc, pe cel de interpreți ai muzicii ușoare.

CONCURSURI

Dialogul intim al redacției cu cititorii aflați în sală este prezent și prin concursul-fulger intitulat: „Cine recită cel mai frumos o poezie ve selă". Au venit pe secenă mai mulți tineri din grupul cărora vă prezentăm cîțiva (în fotografia aflată în stînga sus), așteptînd cu emoție „intrarea".

Juriul concursului: actorul Silviu Stăncules cu și scriitorii Fănuș Neagu și Ion Băieșu au desemnat cîștigătorii (Costinel Bădău, Eleonora Făgețeanu, Alexei Vitaleț, Gabriela Hogea, Nițu Geta, Ștefan Băniciuc, Elena Miuț) și le-au oferit din partea redacției premii: stilouri, cărți și alte obiecte. În fotografiile următoare Silviu Stănculescu felicită pe doi dintre cîștigători, iar în ultima fotografie asistența răsplătește concurenții cu aplauze.

VIETNAM - NOIEMBRIE 1966

(Urmare din pag. a III-a)

Nu, mi-a spus ea, asta nu o vom face cît timp ne va mai rămîne o picătură de sînge în vine. ...Era seara, și mă aflam aproape de podul Doien, foarte aproape de reședința provinciei Tan Hua. Am văzut mai întîi niște focuri foarte mari. Erau focurile fuzeelor luminoase lansate de avioanele americane care incendiaseră cerul. Am auzit apoi vîjîitul avioanelor cu reacție și zgomotul salvelor de artilerie și am văzut unul din avioane lăsînd în urma lui o trenă de flăcări, prăbușindu-se într-un colț al cîmpiei. Chiar atunci am auzit venind dinspre locul acela unde căzuse avionul american o larmă de glasuri, motorul unei mașini care gonea peste cîmp, apoi tumultul de voci s-a apropiat, s-a făcut mai distinct. Și din cîmpie a ieșit în șosea un grup de tineri țărani. Erau înarmați, purtau carabine, alții cu niște bastoane de bambus, cu săbii scurte și late, din cele cu care lucrează muncitorii în pădure. Pilotul american din avionul doborît fusese capturat. Îl prinseseră chiar ei, acești fii de țărani, iar mașina miliției venită peste cîteva minute îl transporta spre capitala regiunii. Unul din tinerii țărani mi-a arătat la lumina lanternei un mic atlas botanic, conținînd plantele comestibile din Vietnam. Pe fiecare figură colorată era scris modul de preparare al respectivei plante. Piloții americani sînt pregătiți de comandament ca în cazul în care avionul este doborît, aceștia să reziste vreme îndelungată în pădure și să se hrănească cu ce se găsește. Omul însă nu făcuse acest lucru, ca de altfel toți ceilalți piloți doborîți. Se mulțumise să tragă două focuri de revolver și apoi să se predea. În clipa aceea mi-am amintit cuvintele tinerei milițiene din satul distrus de la poalele Munților de Jar: „Cît timp ne va rămîne o picătură de sînge nu ne vom clinti de aici".

MODA 1967

Nimic mai firesc ca după discuția teoretică de la masa rotundă pe temele etii de actuale ale eticii ținutei, să asistăm la o paradă a modei. Fabrica de confecții și tricotaje din București a prezentat în cadrul primei ediții a serilor „Scînteii tineretului" un spectacol de gust și ținută îndelung comentat de inginera Odette Mihăescu, creatoare de modele. În fotografiile ce urmează vă înfățișăm cîteva din modelele care au cucerit admirația spectatorilor.

DESPRE ETICA ȚINUTEI

(Urmare din pag. a III-a)

ra de a suferi fără voia ta influența lui, așa cum suferi influența unui veșmînt, prost. Tînărul de acest tip, acceptat ca atare, influențează personalitatea celui care-l acceptă.

Ion Biberi — Sînt, din păcate, tineri care în loc să-și afirme personalitatea morală în felul propriu de a trăi, adoptă un chip de a se comporta exterior mergînd la uniformizare, la adoptarea unei mode. Dacă se poartă pantaloni largi, îi poartă și ei, se poartă plete, le poartă și ei.

Lascăr Sebastian — Nu credeți, totuși, că „stufoșii" și cei care poartă cu predilecție dangarezi, pantalonii cu ținte și cu 7 000 de tigheluri, au și ei ideea de a fi singulari?

Ion Biberi — Ei însă abdică de la personalitatea lor individuală, și adoptă o personalitate, dacă vreți, de grup, dar de un fel de grup, aparte, străin ideii de colectivitate care este străină societății socialiste: grupul rău famat. Făcînd parte dintr-un „grup" de... nespălați, nu înseamnă că aderi la viața colectivă.

Dan Bihoreanu — Este clar, totodată, că originalitatea ținutei trebuie căutată și în gustul epocii, în cadrul ei social, în ceea ce reprezintă moda în accepțiunea cea mai largă a cuvîntului.

Ion Biberi — Aș vrea să mai adaug că n-ar trebui să ne menținem numai la exteriorul îmbrăcămintei și la adoptarea sau neadoptarea unei mode — ci că în manifestările noastre exterioare, trebuie să vedem ansamblul comportării și mai ales al actelor, al acțiunilor noastre. Numai așa vom putea ajunge la o stabilire între adevărata noastră manifestare a personalității și între ansamblul comportării noastre exterioare, în care adaptarea sau neadaptarea la o modă este un lucru, oarecum, secundar.

● Știri interviuri reporta je ● Știri interviuri repo rtaje ● Șt **ZILNIC** iri inte rviuri re portaje ● Știri interviuri reporta je ● Știri interviuri repo

INFORMAȚII

ACTUALITATEA

N-aduce vara ce-aduce... oopca.

Măsuri în vederea alegerilor de deputați în sfaturile populare comunale

În întreaga țară a fost terminată acțiunea de constituire a birourilor comunale ale Frontului Democrației Populare.

În prezent, se iau o serie de măsuri menite să asigure cadrul organizatoric necesar desfășurării alegerilor de deputați în sfaturile populare comunale. Potrivit prevederilor cuprinse în legea cu privire la alegerea deputaților în Marea Adunare Națională și în sfaturile populare, au fost stabilite în total 127 759 circumscripții electorale comunale. De asemenea, au fost constituite comisiile electorale comunale, care sînt formate din 21 295 membri-reprezentanți ai oamenilor muncii. S-au tipărit și difuzat la comitetele executive ale sfaturilor populare comunale listele de alegători necesare alegerilor. Totodată, a început acțiunea de constituire și confirmare a comisiilor electorale de circumscripție ale sfaturilor populare comunale, care cuprind un număr de 638 795 de membri.

Pentru buna desfășurare a campaniei electorale, comitetele executive ale sfaturilor populare au luat măsuri pentru delimitarea, numerotarea și publicarea circumscripțiilor electorale.

(Agerpres)

O NOUĂ FABRICĂ DE PÎINE

S-a terminat construcția noii fabrici de pîine, de la Vișeul de Sus, regiunea Maramureș. Noua fabrică, avînd o capacitate de 15 tone în 24 de ore, va contribui la satisfacerea cerințelor populației din localitate și a centrelor forestiere din împrejurimi.

Continuînd măsurile pentru îmbunătățirea aprovizionării populației cu pîine, Trustul regional de panificație Maramureș execută anul acesta lucrări pentru dublarea capacității fabricilor din localitățile Baia Sprie și Cavnic.

INSTALAȚIE MODERNĂ DE CONDIȚIONARE ȘI USCARE A CEREALELOR

La baza de recepție din Sebeș s-a pus în funcțiune cea mai mare și mai modernă instalație de condiționare și uscare a cerealelor din regiunea Hunedoara. Ea are o capacitate de lucru de 8 000 kg pe oră. Toate operațiile se execută mecanizat și automatizat. O stație asemănătoare se află în construcție și în apropierea orașului Deva.

(Agerpres)

În construcție DOUĂ COMPLEXE ȘCOLARE

PITEȘTI (de la corespondentul nostru).

În prezent, la Colibași se lucrează la ridicarea unui complex școlar prevăzut cu 16 săli de clasă, cămin cu o capacitate de 300 locuri, cantină pentru 1 200 persoane, sală de sport, ateliere. Un nou proiect privind ridicarea unui modern complex școlar la Pitești unde vor fi pregătiți muncitori, tehnicieni și maiștri petroliști a intrat în posesia constructorilor.

După cum se vede corul grădiniței de copii din Calea Floreasca nr. 27 este în „voce", la ultima confruntare cu micul public ei au cules îndelungi aplauze, pentru „înalta" calitate interpretativă

Foto: O. PLECAN

TELEVIZIUNE

JOI 12 IANUARIE 1967

18,00: Pentru copii și tineretul școlar: Filmele: „Trofeul indian" și „Nașul furat"; 18,50: Publicitate; 19,00: Telejurnalul de seară; 19,20: Buletinul meteorologic; 19,23: „Mult e dulce și frumoasă" ● Emisiune de limbă română și contemporană. 19,35: Artă plastică; 19,50: Transmisiunea părții I a concertului orchestrei simfonice a Radioteleviziunii; 21,00: Film artistic: „Misiune extraordinară" producție a studiourilor sovietice; 22,35: Telejurnalul de noapte; 23,05: Închiderea emisiunii.

CINEMA

EL GRECO
rulează la Patria (orele 10; 12,15; 14,30; 16,45; 19; 21,15), Capitol (orele 9; 11,15; 13,45; 16; 18,30; 21), Feroviar (orele 8,30; 11; 13,30 16; 18,30; 21), Excelsior (orele 9,45; 12,15; 14,45; 17,15; 20).

MONDO CANE — ambele serii —
rulează la București (orele 9; 12,30; 16,30; 20), Luceafărul (orele 9,30; 13; 16,30; 20), Cotroceni (orele 10,30; 15; 19).

CARTEA DE LA SAN MICHELE
rulează la Republica (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15), Festival (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21), Modern (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15).

SANJURO
rulează la Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

NEVESTE PERICULOASE
rulează la Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 16,15; 18,30; 20,45).

RÎDEM CU STAN ȘI BRAN
rulează la Lumina (orele 8,45; 11; 13,30; 15,45; 18,45; 20,45), Miorița (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

FAUST XX — cinemascop —
rulează la Pacea (orele 15,45; 18; 20,15), Arta (orele 9; 12; 15; 18; 20,45).

BALADA DIN HEVSURAK
rulează la Victoria (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21), Aurora (orele 8,45; 11; 13,15; 15,30; 18,15; 20,30).

ANUNȚ MATRIMONIAL
rulează la Central (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18 15; 20,45), Moșilor (orele 15,30; 18; 20,30).

BANDA DE LAȘI
rulează la Union (orele 15,30; 18; 20,30).

ZORBA GRECU
rulează la Doina (orele 11,30; 16,15; 18; 20.30). Program pentru copii 9—10.

DRUMUL SPRE SUCCES, BELȘUG ȘI CALITATE, ORIZONT ȘTIINȚIFIC nr. 8 — DOUĂ ORAȘE — CANTONAMENTUL — APELE ÎN PERICOL — FESTIVALUL
rulează la Timpuri Noi (orele 9—21 în continuare).

OMUL DIN RIO
rulează la Viitorul (orele 15,30; 18; 20,30).

WARLOK
rulează la Cosmos (orele 15,30; 18; 20,30).

CEI ȘAPTE DIN TEBA — cinemascop
rulează la Giulești (orele 15,30; 18; 20.30), Colentina (orele 15,30; 17,45; 20). Clubul Uzinelor Republica (orele 15; 17,30; 20. rulează sîmbătă și duminică).

CIMARON — cinemascop —
rulează la Cringași (orele 15,30; 18; 20,30).

POVESTEA PROSTIEI MELE
rulează la Înfrățirea (orele 14; 16; 18; 20).

MOȘ GERILĂ
rulează la Dacia (orele 8,45—21 în continuare). Munca (orele 16; 18,15; 20,30).

FALSTAFF
rulează la Buzești (orele 15; 17,45; 20,30).

CUMBITE
rulează la Grivița (orele 9 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

ACEI OAMENI MINUNAȚI ÎN MAȘINILE LOR ZBURĂTOARE — cinemascop — rulează la Bucegi (orele 9; 11,45; 14,30; 17,15; 20).

GOLGOTA
rulează la Gloria (orele 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30). Floreasca (orele 9; 11,15; 14; 16,15; 18,30; 20,45).

BARBĂ ROȘIE (ambele serii)
rulează la Unirea (orele 16; 19,30), Popular (orele 16; 19,30), Lira (orele 16; 19,30).

FEMEILE
rulează la Flacăra (orele 15,30; 18; 20,30).

MAIGRET ȘI AFACEREA SAINT-FIACRE
rulează la Ferentari (orele 15,30; 18; 20,30).

PORUMBELUL DE ARGILĂ
rulează la Cosmos (orele 15,30; 18; 20,30), (Pînă la 11 ianuarie).

S.M.T. Cuza Vodă-regiunea București

(Urmare din pag. I)

realiza 160 000 lei economii la prețul de cost planificat. La consumul de carburanți, printr-o mai rațională folosire a tractoarelor și prin înlăturarea pierderilor provenite din manipulare se vor economisi cel puțin 15 000 litri de motorină.

În scopul realizării angajamentului vor fi luate măsuri care să asigure folosirea la întreaga capacitate a tractoarelor și mașinilor agricole în tot timpul anului, buna organizare a cursurilor de ridicare a calificării ; pentru evitarea deplasărilor în gol și a timpului neproductiv, atelierele mobile și rutiere vor fi dotate cu materialele, sculele și utilajele necesare, iar itinerariile vor fi stabilite mai judicios. O atenție deosebită se va acorda îmbunătățirii continue a condițiilor de muncă și de viață ale mecanizatorilor.

Colectivul de mecanizatori, tehnicieni și ingineri este hotărît să îndeplinească exemplar planul și angajamentele, fiind convins că își aduce astfel contribuția la consolidarea economico-organizatorică a cooperativelor agricole de producție pe care le deservește.

Leopold Stokovski la București

Leopold Stokovski, marele dirijor american de origine poloneză, unanim socotit drept una dintre cele mai mari personalități ale muzicii veacului nostru (șef de orchestră timp de un sfert de veac al reputatei orchestre simfonice din Philadelphia, autor al unor cunoscute transcripții), va fi săptămîna viitoare oaspetele Bucureștiului.

În fruntea Orchestrei Simfonice a Radioteleviziunii, dirijorul va interpreta celebra Toccată a lui Bach în transcripția orchestrală a lui L. Stokovski, Simfonia a 7-a de Beethoven, o scenă din „Hovanscina" lui Mussorgski și „Petrușka" de Strawinski.

TR. P.

IPOCRITUL

(Urmare din pag. I)

critul fuge ca „ucide-l toaca" de tămîie (de faptul penal). Ipocritul e o secătură... simpatică. Pare atît de bine crescut încît autorii de coduri elegante se simt tentați să-l facă vignetă dacă n-au fost măcar o dată trași pe sfoară de el. Cerșind mila și omenia lui nu știu cui nu uită să adauge în josul jalbei : „Onoare muncii", deși de muncă fuge ca superstarul de riduri. De-l prinzi cu ocaua mică devine uleios și îți alunecă, pește, din mîini. Nu e nici prea înalt și nici prea scund, nici prea spălat și nici prea tras prin inel, preferă, cît nu-l atinge vorba ta și fapta lui. Ipocritul e impermeabil la ironii, gluma mușcătoare nu-l atinge nici cît un fulg. „e bună", îți spune, de parcă vorbeai de Tutankhamon. Filozofia și morala lui sînt subumane : îngemănare de lașitate și lingușeală, de pomanagiu și snob de crai cu cine-i slab de înger și escroc acolo unde nu-l ajunge legea. Are în el tot ceea ce ne e străin lumii noastre. De aceea ori unde l-am vedea să-l alungăm cu pietre din Cetate.

Sinaia și-a primit în aceste zile un nou lot de oaspeți.

Foto: I. BODEA

SPORT

Campionatele mondiale de handbal

ASTĂZI — PRIMELE MECIURI !

La ora 20,30 : România — R. D. Germană

Ne mai despart doar cîteva ore de momentul emoționant și festiv cînd în mai multe orașe din Suedia, țara fiordurilor și a nopților albe, se va trage cortina celei de a VI-a ediții a campionatului mondial masculin de handbal. În urmă cu cîteva zile spre Scandinavia și-au luat zborul 15 echipe (cea de a 16 fiind echipa țării gazdă) pe traiectorii diferite dar toate ducînd cu ele aspirații firești într-una din cele mai importante competiții sportive ale anului. Interesul pe care-l stîrnește mai ales pe continentul nostru, este deosebit. Aceasta deoarece la actuala ediție se prezintă un număr mult mai mare de echipe cu un potențial valoric ridicat și aproximativ egal și care aspiră îndreptățite să cîștige marele trofeu : Suedia, Cehoslovacia, R. D. Germană, Iugoslavia, R. F. Germană, U.R.S.S. și evident România. În aceste condiții purtătorii culorilor noastre sînt hotărîți să joace un rol pe măsura valorii și faimei lor. Din echipă nu lipsesc cîțiva „ambasadori" ai handbalului românesc : „Mozer, Hnat Oțelea, Costache Redl, participanți și cîștigători ai ultimelor două ediții alături de care își doresc consacrarea mondială în chip legitim, spre mîndria noastră, un mănunchi de tineri la fel de bine pregătiți ca și „veteranii". Anticipația la cununa de lauri este întemeiată. Cu noutăți, fără doar și poate, se vor prezenta multe din cele 16 combatante. Aceasta va face ca înfruntările să fie punctate de veritabile surprize, dramatismul lor să fie transmis nu numai de decor ci și de esența, sensul bătăliei sportive. De mai multe zile în toate orașele care găzduiesc confruntările din cadrul seriilor „bursa prenosticurilor" se află într-o vertiginoasă efervescență : cel mai bine cotate sînt echipele României, Suediei și Cehoslovaciei. Alții văd o finală între R. D. Germană și R. F. Germană. De aceea distanțele, uneori de mii de kilometri între orașele unde au loc întîlnirile, sînt reduse de înalta tensiune a emoțiilor și neprevăzutului. Pretutindeni stăruie convingerea că lupta, încă din serii, va fi extrem de încordată. Sînt formații care își dispută rivalități și revanșe cu tradiție ceea ce pe de altă parte dă o serioasă doză de incertitudine și prudență. Cert este că întîlnirile din sferturi, semifinale și finala vor fi epuizante. Vor învinge, firește pregătirea tehnică și tactică, voința și hotărîrea în luptă, ambiția și forța, energia inepuizabilă. Peste cîteva ore se va deschide competiția. Echipa noastră are poate cel mai greu meci, în compania formației R. D. Germane, un meci de epuizare fizică și nervoasă dar care nu ne umbrește cu nimic speranțele.

V. CĂBULEA

N. R. Ziarul nostru va publica zilnic comentarii, relatări și amănunte de la trimisul său special la campionatul mondial de handbal masculin din Suedia.

Iată programul jocurilor pe care le susține reprezentativa României de handbal, dublă campioană mondială, în serii : joi 12 ianuarie cu R.D. Germană la Stockholm, vineri 13 ianuarie cu Canada la Borlonge (oraș situat la 250 km la nord-vest de Stockholm) și duminică 15 ianuarie cu U.R.S.S. la Stockholm. (TOATE ÎNTÎLNIRILE VOR FI TRANSMISE LA RADIO).

Depoul de locomotive C.F.R.-Craiova

(Urmare din pag. I)

De asemenea, colectivul depoului va reduce cu :

- **8 la sută norma de staționare pentru repararea locomotivelor Diesel electrice, în condițiile efectuării unor lucrări de calitate superioară ;**
- **2 la sută norma de staționare pentru repararea locomotivelor cu abur, în condițiile efectuării unor lucrări de calitate superioară ;**
- **0,2 la sută consumul specific de combustibil la locomotivele cu abur.**

Animați de dorința fierbinte de a traduce în viață sarcinile mobilizatoare stabilite de Plenara C.C. al P.C.R. din decembrie 1966, muncitorii, inginerii și tehnicienii depoului sînt hotărîți să-și respecte întocmai angajamentul asumat în întrecerea socialistă, să întărească disciplina în muncă, contribuind astfel la sporirea siguranței și regularității circulației trenurilor.

CUM SPORIM „CARATELE" METALULUI

(Urmare din pag. I)

la sută din rezistența monocristalului. Care sînt avantajele este clar pentru orice specialist. Totuși, aș dori să-mi ilustrez ideea printr-o cifră : **dacă rezistența la curgere a oțelului beton ar crește doar cu 2—3 kg/mmp, s-ar economisi anual, la volumul de construcții din prezent, metal în valoare de circa 200 milioane lei.**

O problemă pentru sectoarele de exploatare — siderurgie, foraj-extracție, chimie — o constituie rulmenții. Durata de funcționare a acestora este relativ mică. Nu valoarea rulmentului înlocuit contează aici, ci timpul de întrerupere a producției în vederea schimbării piesei gripate. Realizarea unor rulmenți cu o durabilitate de 2—3 ori mai mare ar rezolva această problemă, ducînd la producții sporite. În Suedia, firma „SKF" produce 30 la sută din rulmenți dintr-un oțel special, obținut prin retopire în arc și vid a oțelului electric, folosindu-se ca electrod chiar bara din oțel. În ultimii ani s-au pus la punct și alte procedee de elaborare a unor oțeluri superioare.

O altă cale de reducere a consumului de metal, amintită și de inginerii de la Uzina de vagoane din Arad, este **creșterea ponderii laminatelor plate în construcția de mașini.** Pînă acum, țara noastră s-a situat în urma altor țări din acest punct de vedere. În Statele Unite, de exemplu, tablele ocupă 53 la sută din producția totală de laminate, iar în R.F.G. — 42 la sută. Deocamdată, la noi nu se poate vorbi de asemenea proporții. Dar, în curînd, lucrurile se vor schimba și la noi. Nu unul nu găsesc suficiente cuvinte pentru a aprecia prețioasa hotărîre a partidului, rod al politicii sale profund științifice, cu largă viziune în perspectivă, de a crea în România baza unei producții de masă, în condiții de calitate de prim rang, a laminatelor plate. Combinatul de la Galați va permite ca în final să avem o pondere a tablei în producția de laminate comparabilă cu aceea a celor mai avansate țări din acest punct de vedere.

Avantajele folosirii tablei sînt certe. Prin sudare, ștanțare, matrițare, ambutizare, se pot obține piese fără deșeuri sau cu foarte puține deșeuri. Folosindu-se tabla se introduce, de cele mai multe ori, numai atît metal cît cer condițiile de rezistență. Domeniul de folosire este totuși limitat.

— Exact. Cu toate că din tablă și benzi se produc profile îndoite și țevi sudate — noi avem în București și Iași asemenea uzine — totuși, mai sînt încă multe locuri unde se cer țevi cu performanțe mai înalte. Aici au cuvîntul laminatorii. Iar pentru ei, problema nr. 1 o constituie tot rezistența, dată fiind poziția noastră în lume ca țară cu o importantă producție de instalații de foraj. Constructorii din Ploiești au reușit să realizeze instalații pentru adîncimi mari apreciate pe tot globul. Dar întîmpinăm greutăți în realizarea prăjinilor pentru forajul la adîncimi mari. Un oțel, să spunem, de două ori mai rezistent, ar rezolva într-o măsură importantă această problemă. Cercetătorii de la I.C.E.M. au reușit să pună la punct o tehnologie de tratament termomecanic, care asigură o însemnată creștere a rezistenței actualelor mărci de oțel.

În momentul de față, s-au terminat în mare cercetările din institut și căutăm să improvizăm la Roman sau la Uzina „Republica" o instalație pentru probe industriale.

Este vorba de o improvizație dată fiind condițiile speciale ale noii tehnologii, sau pentru că pur și simplu instalațiile actuale de tratament termic sînt depășite ?

— Și una și alta. Tehnologia noului tratament se deosebește substanțial de cea a tratamentelor termice anterior aplicate. În plus, din păcate, siderurgia nu are asigurate în prezent toate condițiile de **îmbunătățire a caracteristicilor fizico-mecanice pe fluxul de prelucrare. Aici se află a treia rezervă importantă a valorificării oțelului.** Sîntem una dintre țările care au standardizate un număr mare de mărci de oțel. Dar gama oțelurilor superioare folosite este destul de restrînsă.

Oțelarii nu pot produce toate aceste mărci ?

— Ba da. Dar siderurgia nu poate asigura în prezent decît elaborarea și turnarea lor. Laminarea și finisarea nu pot fi însă duse la bun sfîrșit, pentru că, pînă nu de mult, tendința a fost de a produce oțel de masă. Din această cauză, laminoarele nu au fost dotate cu o serie de instalații absolut necesare îmbunătățirii calității laminatelor din oțel, respectiv a caracteristicilor fizico-mecanice. Este vorba de **instalații de tratamente termice, ajustaje, instalații de curățire, de îndepărtare a diferitelor defecte apărute în procesul de fabricație. De curînd s-au luat măsuri pentru a înzestra sectoarele de laminare cu aceste instalații complexe,** dar, după părerea mea, realizarea măsurilor este încă prea lentă. Mai trebuie făcut mult în această direcție, cu atît mai mult, cu cît există o nouă orientare a investițiilor. Dacă aș da un exemplu de eficiență, aș ajunge din nou la oțelul beton sau la țevi : **producerea în țară a prăjinilor de foraj pentru adîncimi mari va asigura la nivelul anului 1970 economii anuale de sute de milioane de lei.**

Ați amintit o seamă de realizări din alte țări în direcția creșterii gradului de utilizare a rezistenței oțelului. La ce rezultate au ajuns cercetătorii noștri ?

Gradul de dotare a laboratoarelor și atelierelor noastre, nivelul de pregătire a cadrelor din institut, entuziasmul și pasiunea cu care lucrează, încununarea unor eforturi susținute mă determină să afirm, fără nici cea mai mică abatere de la realitate, **că în prezent sîntem în stare să realizăm în pilot ori ce oțel.** Nu există marcă de oțel ori cît de specială pe care, zbătîndu-ne, cercetînd zi și noapte, învățînd din eșecuri și perseverînd, să nu o putem realiza. Voi da cîteva exemple. Din inițiativa unui grup de cercetători, din care fac parte — alături de cadre cu vastă experiență ca inginerii Dante Cosma și Aurelian Constantinescu, șefi de secție — și specialiști tineri ca inginerii Minel Costescu și Simion Lașcu, șefi de laborator, s-a studiat și realizat o marcă de oțel pe care o propunem să fie folosită la construcția podului de la Vadul Oii—Hîrșova. Fazele de laborator și pilot au dat rezultate bune. Prin folosirea acestui oțel, unele elemente ale podului vor fi cu 15—20 la sută mai ușoare decît în cazul în care s-ar folosi oțel de construcție obișnuit. Se lucrează în prezent la elaborarea tehnologiilor pentru tratamentul termic al tablei la laminorul de tablă groasă de la Combinatul siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Galați. Se studiază, de asemenea, alte mărci de oțeluri. Am citit că tovarășii de la U. V. Arad au primit bucuroși noua noastră realizare — oțelul sudabil cu rezistență ridicată. Noi am anunțat pe toți constructorii despre acest oțel. Să vedem care vor fi solicitările.

Se pun probleme în această privință ?

— Da, și încă multe. Uneori, se creează o situație paradoxală. Ne zbatem să realizăm ceva bun, aducem totul pînă în faza de pilot, dar, cîteodată, întîmpinăm greutăți în aplicarea rezultatelor cercetărilor în producție din lipsă de beneficiari, în timp ce în alte țări cercetătorii sînt solicitați de industrie, sînt stimulați să creeze. Nu-i normal. Noi, cercetătorii, trebuie să tragem uzinele din siderurgie sau construcția de mașini „de mînecă" ? Dimpotrivă. Iată un caz. Am încercat să introducem în producție procedeul de retopire sub zgură a oțelului, care — de exemplu — asigură o viață de 2—3 ori mai mare a rulmenților. Știți ce ni s-a răspuns ? „E bun, dar costă de două ori mai mult. Știți, prețul de cost"... etc., etc. Am dat deci de tipul omului care vede numai ce-i în bătătura lui. Nu a vrut să se gîndească nici o clipă că avantajele pe întreaga economie plătesc de zeci de ori costul oțelului.

Cercetarea trebuie activizată chiar de industrie. Dar se întîmplă invers. Din banii institutului am elaborat oțel inoxidabil pe care Uzina „Republica" l-a laminat în țevi. Rezultatele au fost mulțumitoare. Ca să trecem la faza următoare a cercetării — producerea unor loturi mai mari de țevi inoxidabile — ne învîrtim de un an. Hunedoara este de acord să elaboreze, cu asistența tehnică a institutului oțelul, dar zice, pe bună dreptate : „Nu avem comandă de la Uzina „Republica". În loc să ne vedem de treabă, ne-am apucat să umblăm de la unul la altul. Cei de la „Republica" spun : „Nu avem comandă de la Ministerul Industriei Chimice". Și, în definitiv, de ce trebuie noi să alergăm după beneficiari ?!

Poate că aceste greutăți sînt urmări ale lipsei de informare a proiectanților, a specialiștilor din uzine, poate chiar a ignorării posibilităților cercetătorilor metalurgiști. Puteți da o sugestie pentru curmarea acestei stări de lucruri ?

— Da, și consider că un pas îl putem face și cu ajutorul ziarului, care și-a dovedit de atîtea ori rolul său de organizator. Consider că o discuție în jurul „mesei rotunde" la care să ia loc proiectanți, oameni din uzine, profesori de specialitate și noi, cercetătorii, s-ar solda nu numai cu cunoașterea reciprocă a doleanțelor și a realizărilor, dar și cu concluzii care ar alimenta zeci de intervenții în cadrul noii rubrici a ziarului.

ZILNIC ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări

DE PESTE HOTARE

Declaraţia M.A.E. al R.D. Vietnam

La Hanoi a avut loc o conferinţă de presă în cadrul căreia s-a dat citire declaraţiei Ministerului Afacerilor Externe al R. D. Vietnam în care este condamnată hotărîrea guvernului tailandez de a trimite în Vietnamul de sud 1 000 de soldaţi.

Arătînd că autorităţile tailandeze participă activ la agresiunea S.U.A. în Vietnam, punînd la dispoziţia Statelor Unite baze pe teritoriul lor pentru incursiuni aeriene asupra R. D. Vietnam, Vietnamului de sud şi regiunilor eliberate din Laos, în declaraţie se arată că guvernul R. D. Vietnam şi poporul vietnamez condamnă cu hotărîre aceste acţiuni îndreptate spre extinderea războiului agresiv în Vietnam. În declaraţie se cere autorităţilor tailandeze să interzică imediat decolarea avioanelor americane de pe aeroporturile din Tailanda, precum şi trimiterea de trupe tailandeze în Vietnamul de sud.

ATACURI ALE PATRIOŢILOR SUD-VIETNAMEZI

Patrioţii sud-vietnamezi au continuat cu intensitate atacurile împotriva intervenţioniştilor americani şi a marionetelor saigoneze.

Marţi noaptea, o tabără militară a americanilor situată la 70 km nord-vest de Saigon a fost atacată cu un puternic foc de mortiere. Agenţia France Presse menţionează că obuzele mortierelor au lovit în plin instalaţiile taberei, precum şi pista de decolare a avioanelor. De la această tabără, în urmă cu cîteva zile, a început operaţia numită „Cider Falls". Pînă acum însă forţele militare afectate operaţiunii „Cider Falls" nu au putut stabili contacte importante cu unităţile Frontului Naţional de Eliberare.

LAOS. — După o luptă ce s-a dat într-o regiune septentrională militarii ai Armatei de eliberare naţională escortează un grup de prizonieri

Cînd ascultă F. B. I.

Nu se poate spune că micul teritoriu al Republicii Dominicane este neglijat la Washington. Zilnic un aflux de ştiri consemnează acţiunile „americanilor neliniştiţi" de la Santo Domingo.

Ecoul acestei activităţi sparge uneori standardurile sud-americane. Astfel chiar marea presă americană, obişnuită de decenii cu loviturile aplicate de „marea bită" la sud de Rio Grande, a consacrat un spaţiu larg informaţiilor senzaţionale despre convorbirile efectuate la Santo Domingo şi ascultate... la Washington. Nu este vorba de o expresie figurată ci de isprăvile agenţilor F.B.I. Acum cîteva săptămîni fostul preşedinte dominican Juan Bosch „a aflat cu amărăciune", după cum nota un gazetar, că toate convorbirile sale telefonice sînt supravegheate de multă vreme de agenţii serviciilor de spionaj american. Şi Bosch nu este singurul om politic care se bucură de aceste... atenţii din partea F.B.I. şi a C.I.A. Aflînd despre interceptarea convorbirilor sale Juan Bosch a declarat că „nici o altă naţiune sud-americană nu este în momentul de faţă supusă unei asemenea intervenţii a Statelor Unite ca Republica Dominicană. Toate departamentele guvernamentale, civile şi militare sînt sub controlul direct al tehnicienilor americani, servind interesele politice a propriei lor ţări". Cum băieţii, oameni aduşi tocmai din Statele Unite nu pot lucra gratuit „ei şi familiile lor sînt plătiţi de guvernul dominican şi beneficiază de multiple avantaje materiale", a precizat tot Juan Bosch. Aceste aprecieri, trebuie amintit, aparţin unui om politic care multă vreme a preconizat o colaborare strînsă între S.U.A. şi Republica Dominicană.

Această intervenţie americană, cu nimic mai puţin activă decît cea armată, trebuie apreciată în contextul situaţiei politice din Republica Dominicană unde forţele democratice sînt supuse terorii, atît de către guvernul Balaguer cît şi de extrema dreaptă reprezentată de oamenii înarmaţi ai generalului Wessin pe care dominicanii îi denumesc „călăul de la San Isidro".

După cum nota în LE MONDE, Marcel Niedergang, specialistul acestui ziar în problemele sud-americane, condiţiile sînt coapte pentru o nouă lovitură de stat a militarilor lui Wessin. Dar pentru aceasta se mai aşteaptă aprobarea Pentagonului care nu s-a hotărît încă, probabil, cărui general să-i acorde cale liberă.

S. BRAND

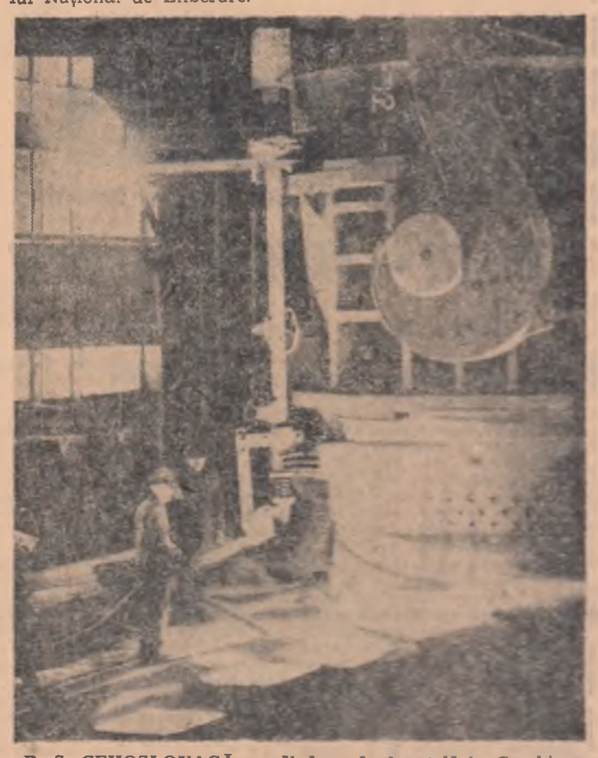

R. S. CEHOSLOVACĂ. — Vedere de la oţelăria Combinatului din Ostrava Kuncice

Programul noului cabinet luxemburghez

Pierre Werner, premierul noului guvern de coaliţie al partidelor creştin-social şi socialist din Luxemburg a făcut o declaraţie în parlament asupra programului Cabinetului său.

Primul ministru a subliniat dorinţa actualului guvern de a continua să se axeze în politica sa externă pe aceleaşi principii pe care le-a respectat în trecut, rămînînd fidel Comunităţii Economice Europene şi Pactului nord-atlantic.

În legătură cu proiectul de reformă armată preconizat de guvern, proiect care vizează desfiinţarea cu data de 1 iulie 1967 a serviciului militar obligatoriu în Luxemburg, primul ministru a ţinut să dea asigurări că adoptarea acestuia nu va însemna nicidecum o diminuare a dorinţei ducatului de a aduce o contribuţie efectivă la N.A.T.O. Werner s-a limitat la această declaraţie, fără a preciza însă în ce va consta contribuţia ţării sale la N.A.T.O.

Abordînd problemele de politică internă, Werner şi-a exprimat îngrijorarea în legătură cu unele fenomene de recesiune care se manifestă în economia Luxemburgului (în domeniul siderurgiei şi industriei carbonifere), anunţînd că guvernul a elaborat un program de austeritate pentru a înlătura aceste fenomene şi pentru a preveni tendinţele inflaţioniste. Printre măsurile acestui program se numără o majorare substanţială a costului unor servicii publice, precum şi creşterea preţurilor la unele bunuri de larg consum. O creştere sensibilă vor înregistra preţurile la produsele petrolifere.

Observatorii politici de la Luxemburg remarcă faptul că noul program guvernamental nu diferă de cel al guvernului precedent. Singurul element nou al declaraţiei lui Werner îl constituie asigurările, pe care premierul a ţinut să le sublinieze, că reforma armată nu va slăbi contribuţia ducatului la N.A.T.O.

GREVA ELEVILOR DIN REPUBLICA DOMINICANĂ

Elevii din Republica Dominicană au declarat o grevă de protest împotriva represiunilor poliţieneşti. După cum anunţă din Santo Domingo corespondetul agenţiei Prensa Latina, greviştii se pronunţă împotriva aşa-zisei „poliţii guvernamentale şcolare" înfiinţată cu scopul de a înnăbuşi manifestaţiile antiguvernamentale ale elevilor din şcolile medii şi elementare. Greva şcolarilor este sprijinită de Federaţia învăţătorilor din Republica Dominicană.

pe scurt

SEMINAR INTERNAŢIONAL ASUPRA POLITICII DE APARTHEID

● Un purtător de cuvînt al O.N.U. a anunţat că se prevede organizarea, în vara acestui an, a unui nou seminar internaţional asupra politicii de apartheid. Seminarul ar urma să aibă loc într-o ţară scandinavă.

Data şi locul exact al seminarului vor fi stabilite în urma consultărilor dintre secretarul general al O.N.U. U Thant şi membri unor comitete speciale ale O.N.U.

● Ambasadorul Belgiei în Congo (Kinshasa) Paul Bihin, chemat pentru consultări de guvernul belgian a avut marţi o lungă convorbire cu Pierre Harmel, ministrul belgian de externe.

● În ciuda numărului mare de arestări ca şi al altor măsuri represive luate de oficialităţile saudite, la Ryad şi în alte oraşe ale ţării s-au intensificat acţiunile de sabotaj. După cum informează ziarul „Al Ahram" în zilele de 6 şi 7 ianuarie o puternică explozie a avut loc în hangarul aerodromului militar din Ryad, rezervat avioanelor misiunii americane şi la cartierul general al armatei saudite.

MENINGITA VINDECABILĂ ?

● Savanţii britanici au consemnat o victorie împotriva unei din tre maladiile care au dat mult de lucru medicilor, şi anume meningita. Specialiştii spitalului „Salisbury" au descoperit substanţe care opresc dezvoltarea virusului respectiv, substanţe care nu prezintă nici un pericol pentru sănătatea pacienţilor.

● Miniştri de externe ai ţărilor membre ale Pieţei comune urmează să se întrunească azi la Bruxelles, pentru a stabili poziţia pe care „cei şase" o vor adopta la apropiatele tratative ale rundei Kennedy. Întrucît lista ofertelor agricole ale „celor şase" a fost definitivată anterior, se aşteaptă ca în cursul actualei întîlniri să li se confere Comisiei C.E.E. împuternicirea de a aduce listei eventuale modificări în funcţie de atitudinea celorlalţi parteneri la negocierile rundei Kennedy.

După tergiversările datorate neînţelegerilor dintre principalii parteneri, S.U.A. şi Piaţa comună, şi greutăţii cu care „cei şase" au reuşit să se pună de acord asupra ofertelor agricole, tratativele rundei Kennedy intră, începînd de la 15 ianuarie, într-o fază decisivă.

ZAPADA DE 50 CM ÎN MEXIC

● Un val de îng însoţit de ninsori abundente s-a abătut asupra regiunilor nordice ale Mexicului. Ninsori de amploarea celor din zilele acestea nu s-au mai înregistrat în Mexic de un sfert de secol.

În statele din nordul Mexicului, stratul de zăpadă atinge în multe locuri 50 centimetri. Împiedicînd circulaţia rutieră şi îngreunînd foarte mult circulaţia trenurilor.

MINISTRUL APĂRARII AL BELGIEI LA VARŞOVIA

● La Varşovia a sosit la 10 ianuarie Charles Poswick, ministrul apărării naţionale al Belgiei, care la invitaţia mareşalului Marian Spychalski, ministrul apărării naţionale al R. P. Polone, va face o vizită oficială în această ţară.

În aceeaşi zi, Charles Poswick a fost primit de Jozef Cyrankiewicz, preşedintele Consiliului de Miniştri al R. P. Polone, şi a făcut o vizită mareşalului Marian Spychalski.

● Secretarul federal pentru informaţii al R.S.F. Iugoslavia, G. Vlahov, care se află într-o vizită oficială în Franţa, a fost primit marţi de ministrul afacerilor externe francez, Couve de Murville, şi de Yvon Bourges, secretar de stat pe lîngă primul ministru pentru informaţii. Au fost discutate probleme referitoare la dezvoltarea pe mai departe a colaborării dintre cele două ţări în domeniul informaţiilor.

Sincrofazotronul de la Erevan

La Institutul de fizică din Erevan a fost terminată construcţia unui sincrofazotron cu o energie de şase miliarde electronvolţi, cel mai mare accelerator din Uniunea Sovietică. Cu ajutorul lui se vor putea obţine fascicole puternice de electroni, pozitroni şi fotoni de energie uriaşe.

Partea principală a instalaţiei o constituie un electromagnet inelar cu un diametru de circa 70 de metri în care a fost creat un cîmp magnetic pentru mişcarea circulară a electronilor acceleraţi. De-a lungul acestui cîmp au fost create interstiţii - rezonatori în care, la momentul oportun, se creează un cîmp electric puternic care accelerează electronii. În mai puţin de o sutime de secundă, electronii fac 11 000 de rotaţii în camera cu vid, străbătînd un drum egal cu distanţa dintre Erevan şi Moscova şi accelerîndu-se de la 50 de milioane la 6 miliarde electronvolţi. Sursa iniţială de electroni este un accelerator liniar cu ajutorul căruia se obţine un fascicol iniţial de electroni cu o energie de 50 milioane electronvolţi.

În vederea experienţelor ce urmează să fie efectuate de către oamenii de ştiinţă la acest nou accelerator, a fost creat aparataj pe baza celor mai noi cuceriri ale tehnicii experimentale, electronicii, metodelor de înregistrare a particulelor, de prelucrare a „evenimentelor" înregistrate, etc.

„Duelul aurului"

Presa internaţională relatează din nou despre „duelul aurului", reluat o dată cu cuvîntarea ministrului de finanţe al Franţei, Michel Debré, făcută la sfîrşitul săptămînii trecute, în care a propus „o examinare internaţională a problemei". El invocă din nou necesitatea majorării preţului aurului. Statele Unite au respins însă „fără explicaţii" orice idee de ridicare a preţului aurului, indiferent de argumentele care se pot aduce în sprijinul acestui fapt. Ministerul Finanţelor din S.U.A. a calificat o astfel de idee „complet inacceptabilă", afirmînd că „preţul aurului este determinat în relaţie cu dolarul american". Potrivit acestei relaţii, în 1934 s-a stabilit că o uncie de aur valorează 35 de dolari şi guvernul american doreşte să se menţină acest raport. Chiar sugestiile de majorare a preţului aurului în scopul îndeplinirii necesităţilor de lichidităţi monetare internaţionale sînt, de asemenea, respinse categoric de Statele Unite. În consecinţă, ele au declarat că „acordurile monetare internaţionale ce se vor perfecta, probabil, în viitor trebuie să excludă problema majorării preţului aurului".

Pregătiri de voiaj

Şapte drapele au fost arborate în primele zile ale anului în faţa unei impozante clădiri de pe Victoria Street din Londra. Erau drapelele statelor membre ale Asociaţiei Europene a Liberului Schimb, ornînd sediul Ministerului britanic al comerţului pentru a marca dispariţia barierelor vamale între „cei şapte". Publicaţia oficială a Ministerului Comerţului şi-a îmbrăcat, la rîndul ei, vestmînt festiv, înserînd un supliment de 72 de pagini consacrat succesele A.E.L.S. În fine, poşta britanică va emite luna viitoare o serie filatelică pentru a serba acelaşi eveniment.

Cînd timbrele omagiale vor începe să se etaleze pe plicurile britanicilor, premierul Wilson îşi va fi încheiat vizitele în capitalele de peste Canalul Mînecii şi îşi va fi făcut o idee despre şansele Angliei de a trece prin poarta ferecată a Pieţei comune. Sfîşietoare dilemă — a intra sau a nu intra — va fi căpătat dimensiuni noi. Înlocuind termenii, această dilemă poate apărea, fără nici o alterare a adevărului, şi sub forma: a menţine sau a desfiinţa A.E.L.S.

„A.E.L.S. şi Piaţa comună trebuie încă multă vreme să trăiască împreună în calitate de logodiţi şi nu de căsătoriţi" — spunea la una din şesiunile „celor şapte" reprezentantul elveţian.

„O logodnă prea lungă nu se termină cu căsătorie" — replicase atunci delegatul danez.

Pentru a încerca să scurteze logodna s-a decis Wilson să traverseze Canalul Mînecii în chip deopotrivă de peţitor şi pretendent ? Părerile sînt împărţite. Unii nu pot uita că premierul era cîndva un fervent adversar al aderării Angliei la Piaţa comună. Ei văd în insistenţele cu care Londra curteazăă acum C.E.E. o simplă manevră menită să lipsească pe conservatori de un vajnic cal de bătaie electoral. Este tocmai imaginea pe care doreşte Wilson s-o spulbere prin intermediul măsurilor care preced turneul său vest-european, îndeosebi prin recenta remaniere a guvernului.

Introducerea în noul cabinet a unor personalităţi laburiste cunoscute pentru entuziasmul lor „european" — cum este de pildă Fred Mulley — contează, în concepţia premierului, drept dovadă şi garanţia cea mai convingătoare a intenţiilor sale serioase faţă de „cei şase". Scepticii nu par însă convinşi. Ei constată că Wilson a încercat de fapt să realizeze rivnitul record vînătoresc: să împuşte doi urechiaţi dintr-o dată; adică să „întinerească" echipa ministerială şi să dea simultan satisfacţie „europenilor". Reuşita este îndoielnică. „Întinerirea" s-a rezumat la scoaterea din componenţa guvernului a miniştrilor în vîrstă de peste 60 de ani, care nu au fost însă înlocuiţi cu ceea ce s-ar putea numi tineri. În ce-i priveşte pe „europeni", se afirmă că prezenţa în guvern a unor personalităţi favorabile aderării la Piaţa comună este o chestiune periferică, în timp ce condiţiile pe care ar trebui să le îndeplinească Londra pentru a se alătura „celor şase" se pot dovedi a fi o stavilă de netrecut.

Oricare ar fi părerea scepticilor, şi oricît ar fi ea de argumentată, capitalele vest-europene vor trebui să-l primească pe oaspetele lor insular pornind de la ipoteza de lucru că Anglia ar fi într-adevăr doritoare să adere la C.E.E. În jurul acestei ipoteze se vor cristaliza poziţiile. Unii comentatori cred că există numeroase motive să se considere că şi „cei sase" ar fi acum mai favorabili Marii Britanii. Se citează în primul rînd unele avantaje economice ce ar rezulta din extinderea zonei de influenţă a Pieţii comune. Dar realitatea este că aspectele economice vor avea o pondere mai mică decît considerentele politice. Ministerul de externe al Franţei a lăsat clar să se înţeleagă în ultimul său interviu că pentru ţara sa problema intrării Angliei în Piaţa comună se situează în principal în domeniul politic. Cu alte cuvinte ea este condiţionată de renunţarea Londrei la rolul ingrat pe care şi l-a asumat de „domnişoară de onoare" a Statelor Unite. Ce va avea nou de spus Wilson în această privinţă ?

I. MANEA

Brazilia

Dispută în jurul „legii presei"

La trei săptămîni după ascuţitele polemici în jurul proiectului de lege privind presa, calificat „dictatorial" şi în ajunul prezentării unui protest în Congres formulat de către proprietarii şi directorii de ziare, deputaţii şi senatorii brazilieni au început studierea amendamentelor care ar reduce caracterul ameninţător al proiectului de lege privind libertatea presei şi a opiniei. Guvernul Castello Branco se pare că a renunţat la aplicarea automată a legii deoarece ea n-a fost aprobată de către Cameră înainte de 3 ianuarie, data fixată pentru intrarea ei în vigoare. Observatorii politici brazilieni îşi exprimă speranţa că proiectul guvernamental va ajunge la un text în care clauzele litigioase vor fi eliminate. Doar cu această rezervă s-ar putea să se obţină votarea lui de către Congres în următoarele 10 zile. Primele amendamente deja supuse Congresului limitează strict exercitarea cenzurii şi lasă la latitudinea ziariştilor relevarea surselor de informare.

Poziţia Damascului

Mohammad al-Zuhbi, ministrul informaţiilor şi orientării naţionale al Siriei, a ţinut marţi o conferinţă de presă la Damasc, consacrată în cea mai mare parte conflictului cu Iraq Petroleum Company.

„Bătălia petrolului, a spus Zuhbi, s-a deplasat pe plan popular, ceea ce înseamnă că statul ar putea recurge la orice măsură considerată capabilă să garanteze drepturile poporului în cazul în care I.P.C. se va încăpăţîna în atitudinea actuală. Poporul sirian este gata să renunţe mai degrabă la cele 100 de milioane de lire siriene, cît reprezintă redevenţele petroliere, decît să accepte să fie aservit imperialismului". Referindu-se la atitudinea Irakului faţă de conflictul Siriei cu I.P.C., Zuhbi a declarat că „guvernul şi poporul irakian s-au declarat gata să ia toate măsurile de natură să aducă servicii drepturilor lor şi drepturilor noastre" (ale Siriei — n.r.).

Şcolile de pe nisipuri

Aşa cum vîntul Saharei aşterne impasibil, de veacuri, peste pămîntul mauritan straturi groase de nisip, ultimul mileniu a aşternut peste străvechea tradiţie de cultură almoravidă stratificările impasibilităţii pînă la ignoranţă generalizată. Căci în 1960, data obţinerii independenţei, numărul celor ce studiau în Mauritania era extrem de redus. Acum, tînăra republică depune eforturi pentru o şcolarizare cît mai cuprinzătoare, încercînd totodată să adapteze învăţămîntul realităţilor şi necesităţilor africane.

Strădaniile se lovesc însă adeseori de numeroase obstacole aşezate de dificultăţile începutului dar şi de specificul populaţiei. Mauritanii sînt arabi şi negri, pricină pentru care limba oficială nu poate fi exclusiv araba deoarece negrii vorbesc mai curînd limba franceză, folosită ani îndelungaţi în administraţie. Şcolile, deci, predau bilingv; de unde necesitatea pregătirii rapide a cadrelor de profesori atît pentru studiul în limba franceză cît şi pentru cel în limba arabă. Fapt care face ca Mauritania să aibă o curioasă particularitate: ea este ţara cu cele mai numeroase cadre didactice din Africa, în raport cu numărul elevilor: 1—20. Consecinţa este costul extrem de ridicat al învăţămîntului pe cap de elev. Totuşi, faţă de numărul infim al elevilor mauritani în 1959, cifra de azi — 20 000 dintre care 4 000 fete — reprezintă desigur un real progres. Dar, pe de altă parte, aceasta înseamnă de fapt un nivel de numai 10 la sută şcolarizare. Aici intervine, între altele, din nou specificul populaţiei: majoritatea e nomadă. De unde şi necesitatea de a adapta învăţămîntul la modul de viaţă al triburilor itinerante: dascăli devotaţi misiunii lor urmează caravanele de cămile ale păstorilor căutători de păşuni şi izvoare cu apă. Copiii ascultă explicaţiile profesorului care predă la adăpostul corturilor, iar cînd caravana se îndreaptă către alte meleaguri, elevii repetă conştiincios, sub soarele arzător, ceea ce li s-a predat, în timp ce cutreieră nisipurile fierbinţi...

Pe dunele unor astfel de nisipuri a întemeiat tînăra republică mauritană aşezarea noii sale capitale, Nouakchott, iar în mijlocul acestor nisipuri a înfiinţat un liceu unde învaţă astăzi sute de elevi. „Istoria fondării acestui liceu, scrie revista JEUNE AFRIQUE într-un articol care ne-a furnizat datele la care ne-am referit, ţine puţin de o epopee din Far-West". Directorul istoriseşte că la sosirea sa în capitală, între cele 20 de case microscopice se număra şi clădirea neterminată a unei şcoli de trei clase. Corpul didactic era alcătuit din 6 persoane, cu director cu tot. Nu exista nici un fel de mobilier şcolar sau material didactic, doar cîteva lădiţe cu hîrtie şi creioane sosite într-un tîrziu din alt oraş. Copiii veniţi din toate colţurile ţării trebuiau neapărat găzduiţi. Dar şcoala nu avea nici dormitor, nici bucătărie: se gătea afară în nişte bidoane vechi aşezate pe pirostrii. Apa, provenind de la staţia de pompare şi distribuită de două camioane-cisterne era strict raţionalizată. Adesea, din pricina vîntului deşertului şi a lipsei de apă, cerneala se usca în călimări... Şi totuşi în anul şcolar 1962—1963 toate clasele funcţionau normal, iar în iunie s-a ţinut prima sesiune de bacalaureat...

Astăzi, în liceul complet terminat, unde studiază 550 băieţi şi 120 fete, există suficiente săli de clasă, dormitoare, sufragerii, clădiri anexe, săli specializate pentru studiul ştiinţelor. Liceul de băieţi va avea o secţie tehnică pentru formarea în 4 ani a cadrelor tehnice extrem de necesare la Muterma, de pildă, unde funcţionează o importantă întreprindere de exploatare a fierului.

Şcolarizarea fetelor rămîne însă o chestiune mult mai dificilă de rezolvat în Mauritania dat fiind stilul de viaţă şi tradiţiile impuse de islamism. Cu toate acestea multe tinere moderne şi dinamice se dedică studiului, pentru a îmbrăţişa cele mai diverse profesii. Un exemplu: în localitatea Atar, pe drumul care duce de la Nouakchatt la Fort-Gourand numărul fetelor şcolarizate a crescut în cinci ani de la 52 la 460.

În anii posteriori cuceririi independenţei, locuitorii Mauritaniei, de la profesori pînă la ultimul elev nomad, se dedică studiului cu stăruinţă şi entuziasm...

VIORICA TĂNĂSESCU

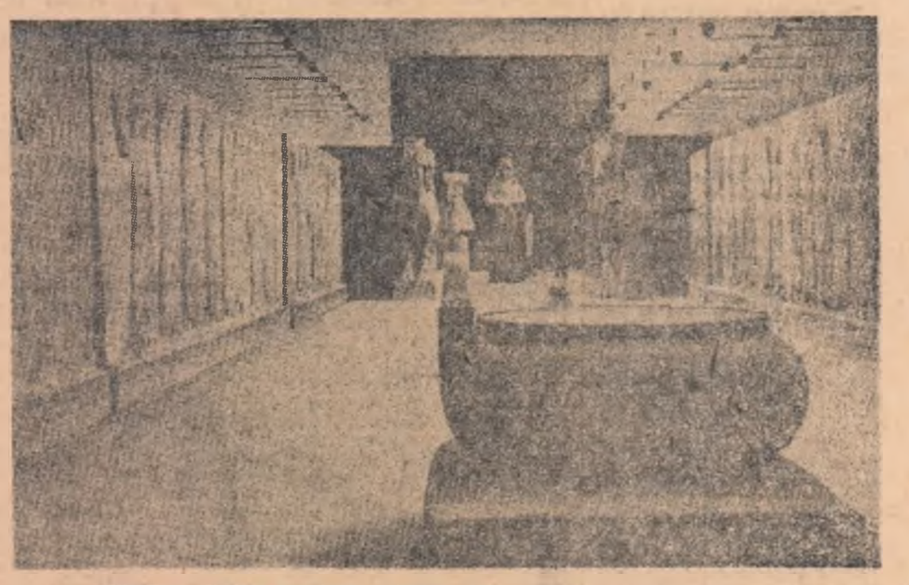

IRAK. — Vedere a galeriei asiriene din noul muzeu din Bagdad

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".